Crosçat

LA REVISTA DE SANTA PAU – NÚM. 22 – ANY 2020

22

Any 2020

Sumari

Editorial....3
Fesol d'or....4
Aplecs i Festes....6
Contes i Llegendes....8
Benvinguts - En el record....10
Escola Joan Maragall....11
Llar d'infants....15
Entrevista: Ramon Romeu....17
Fotografia....19
A Santa Pau s'ha fet....20
El racó de les dites....22
Premis Salvador Reixach....23
Memòria històrica....24
Cap de turc....26
Una mica de tot....31
Activitats....32
Entitats....34
Notícies....41
Les dones i el poder....48
De tot una mica....51
Entrevista: Francesc Serés....53
Esports....56
Consells del metge....60
De tot una mica....61
El jutge informa....62
Passatemps....63

Serveis mèdics

Centre mèdic Santa Pau 972 680 264
Servei d'Urgències.....112
Centre mèdic Can Blanc 972 274 093
Hospital Comarcal.....972 261 800
Farmàcia … 972 680 159

Serveis socials

Consell Comarcal 972 274 900
Consorci d'Acció Social de la Garrotxa 972 266 644
Mossos, Bombers, Emergències 112

Serveis comunicacions

Taxis.....972 680 467 / 629 560 286
TEISA.....972 260 196

Serveis oficines públiques

Ajuntament.....972 680 002
Ajuntament Can Blanc 872 980 144
www.santapau.cat
Jutjat de pau 972 680 002

Centres culturals

Escola Joan Maragall 972 680 059
Llar d'Infants 649 925 971

Aigües de Catalunya

Servei d'avaries.....900 194 998
oficinavirtual@aigües.cat

Croscat
La revista de Santa Pau
2a època

Edita:
Ajuntament de Santa Pau

Col·laboradors:
Albert Reixach, Carme Salvador, Francesc Ricart, Francesc Collelldevall, Tura Soler, Esther Badosa, Joan Brosa, Imma Clos, Pep Companys, Albert Badosa, Martí Collelldevall, Carles Ramon, Jordi Puig, Mia Pagès, Dolors Batlle, Cristina Capó, Albert Planas, Margarita Colldecarrera, Equip docent de l'escola Joan Maragall, Sandra Batlle, Charo Ramírez, Jordi Espadalé, Jaume Berga, Armand Planas, Esteve Miràngels, Ferran Teruel, Arnau Vergés, Jacint Garrigolas, Maribel Pons, AFA Escola Joan Maragall, Xavier Planas, Pilar Segura, Joan Comamala, Anna Riera, Francesc Comí.

Disseny gràfic:
Magda Disseny, SL - Magda Pujolàs

Imprimeix:
Gràfiques Garrotxa, SL

Dipòsit Legal:
GI-1072-2001

Portada: Xavier Planas

Agraïment:
Volem agrair a l'Ajuntament de Santa Pau, a la Diputació de Girona, i a tota aquella gent que ens ha facilitat informació i ajuda de manera desinteressada, la seva col·laboració, que ha fet possible l'edició d'aquesta revista.
Moltes gràcies!

Ajuntament de Santa Pau

Diputació de Girona

Editorial

Balanç de got mig ple d'un any estranyíssim

Acaba, per fi, un any estranyíssim. I, malgrat tot, a Santa Pau estem en condicions de fer balanç i no només per aspectes negatius. Quedem-nos la part bona; mirem-nos el got mig ple. A la tardor es van acabar les esperades obres d'ampliació del CEIP Joan Maragall. La mainada del poble podrà formar-se en unes instal·lacions espaioses i renovades. I, alhora, s'acaba patrimonialitzant la bona dinàmica dels últims anys. S'ha esvaït definitivament el fantasma d'un poble sense escola que ens havia sobrevolat en períodes d'emigració massiva dels joves per falta d'habitatge o de davallades cícliques de la natalitat.

S'ha fet també una intervenció de millora ben a prop de l'escola, a la llera del torrent de Vila Vella, el que des de la dècada de 1990 és més conegut com el camí del Pessebre o, ara que tenim més nocions de geologia que totes les generacions anteriors de santapauencs juntes, l'entorn de la colada de lava o de basalt. Arranjant el paviment i la il·luminació d'aquest camí s'afavoreix una alternativa viable per donar la volta a la vila sense necessitat de passar per la carretera.

A més, el calendari d'activitats i esdeveniments festius només s'ha aturat en part. A l'estiu, amb totes les mesures necessàries, es van programar el Casal i el Casalet d'Estiu. En paral·lel, els ja massa grans per ser nens i massa nens per ser considerats adults van mobilitzar-se amb les brigades joves. Per la Mare de Déu d'Agost vam ser una de les poques excepcions de la comarca i del conjunt del país que no ens quedàvem sense festa major. A la plaça va sonar un any més el vals de les papallones i al playback va tornar a quedar palès el talent amagat de molts veïns. Aquests dies de Nadal, fins i tot, s'ha mantingut fins a cert punt el caliu del Pessebre vivent amb les figures que recreen el naixement als horts de darrere l'església.

Finalment, també podem celebrar que el municipi ha acabat consolidant-se definitivament a l'atles literari català amb La casa de foc de Francesc Serés. Veí del Sallent durant més d'un quinquenni, l'escriptor originari de la Franja ha convertit aquest veïnat de la capçalera del Ser en el marc de la novel·la guanyadora del II Premi Proa. Ja no és que Santa Pau serveixi per a sets de rodatge de comèdies com El pregon, sinó que una de les antigues parròquies que en conforma el terme municipal ha esdevingut l'escenari d'una novel·la monumental. És una obra, és clar, de ficció, tot i que ofereix una infinitat de lectures. Alguns, fins i tot, somriuran amb les descripcions de molts personatges i costums locals i pensaran potser en l'ambigu avís legal "Qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència" que encapçala certes sèries o pel·lícules.

Podem, doncs, tancar el 2020 i passar pàgina per obrir la del 2021. Val més que ens ho agafem bé. Justament una de les moltes cites per emmarcar de l'obra de Serés pot servir-nos de recordatori de com afrontar-lo: "Si vols que Déu rigui de tu, explica-li els teus plans". En aquesta línia, des del consell de redacció de la revista us desitgem un any com a mínim més normal que el que hem viscut.

Consell de redacció de la revista Croscat

TURA SOLER I PAGÈS

FESOL D'OR 2020

Vint-i-tres anys al "Centro"

Vint-i-tres anys i dos mesos. És el temps que l'Àlex i la Teia han passat al bar del Centro. Escrit així sembla la resolució d'una condemna. Però, no. Ells no consideren que els anys passats treballant al local sigui cap condemna. Creuen que va ser un treball sacrificat però gratificant que els va permetre viure sense fer-se rics però sense estalviar res. "Als fills no els ha faltat de res i han pogut estudiar carrera", remarca la Teia, orgullosa. I l'arribada al Centro, el 14 de setembre del 1996, els va suposar un alliberament, perquè van poder deixar enrere la Piscina, on també hi havien viscut i treballat anys. De fet, encara ara hi ha que els anomena "la Teia de la piscina" i "l'Àlex de la piscina" La Piscina, recorden era un projecte prou apassionant, però eren unes instal·lacions pensades per a l'estiu, quan la feina, entre habitacions, piscina, bar, restaurant… arribava a ser ben estressant. En canvi, la temporada d'hivern es feia llarga i feixuga i el local era fred i sempre es vivia amb el neguit del lloguer, les relacions amb l'amo..."El Centro va representar qualitat de vida", conclou l'Àlex, que remarca que, a banda del preu simbòlic que havien de pagar de lloguer, les relacions amb els diferents ajuntaments amb qui han hagut de tractar han estat sempre fluides, hi ha hagut un bona entesa i mai les autoritats, cap dels que han anat passant aquests anys, s'han ficat en la seva feina ni en la seva

manera de gestionar el local. "Jo no he somiat mai amb el Centro però La Piscina moltes nits encara la somio", diu la Teia per explicar la diferència del treball estressant en un lloc i el més tranquil, a l'altre.

Al Centro, la Teia i l'Àlex feien un equip perfecte perquè es tornaven els horaris. La Teia assumia l'horari diürn i l'Àlex, es quedava a les nits fins a l'hora de tancar. D'aquesta manera cobrien pràcticament tota la jornada, unes 18 hores. Una dinàmica que encara mantenen ara en la vida de jubilat. "Jo no he pogut deixar les nits", remarca Àlex, que també havia regentat el Sòlid, bar de copes nocturn. Ara les nits les passa a casa però no dorm fins que s'acosta altre cop la llum del dia. Mira sèries, i es va un tip de fer mots encreuats, sudokus... jocs que exerciten l'intel·lecte, la seva passió. Com feia també a la barra del Centro quan els clients li deixaven una estona, entre comanda i comanda. N'ha fet tants i tants que no els pot comptabilitzar.

– Quan a la Teia i a l'Àlex els faig aquella pregunta, gairebé obligada, de si els hostalers, són també psicòlegs, tots dos ho tenen clar.

"I tant, al 100%", diu la Teia.

"Psicòlegs graduats i amb màster", ironitza Àlex, que afegeix que alguns clients, a part de la consumició, volen ser escoltats, que els analitzis els seus problemes i, si cal, els aportis una solució. Tota una feinada afegida, assumida amb paciència i filosofia. No expliquen cap anècdota remarcable perquè, diuen, n'hi havia tantes que no sabrien per on començar. I tampoc cal transgredir el secret professional entre els bàrmans psicòlegs i els clients pacients. La feina oficial, la de servir menjar i beure, rutllava com una seda al Centro. "Era fàcil perquè no ens embolicàvem la vida, servíem beures i fèiem només entrepans, però uns entrepans boníssims, això ho deia tothom que els havia provat", diuen orgullosos. I recorden les excel·lents relacions amb les entitats que feien activitats al local, i molt especialment amb la gent de la Llar d'Avis. La Teia tenia una dedicació especial amb la gent gran. "Per això jo penso que el fesol d'or era per la Teia. Ella posava un plus. Jo no me'l mereixia pas", diu amb modèstia l'Àlex, que abans de la fira, ja tenia filtracions que apuntaven que ells serien els guardonats amb el fesol d'or. Però ell els responia: "En tot cas, serà per la Teia!" Però, de fesol d'or en tenen un per cadascun i tots dos el llueixen amb molt d'orgull.

– Trobeu a faltar anar al Centro? No us enyoreu pas?

Gens ni mica, contesten tots dos, que encara que estiguin jubilats, diuen, no tenen temps d'avorrir-se.

Darrera pregunta: **Si ara haguéssiu de tornar a començar la vida professional, tornaríeu a ser hostalers:**

No! rotund i unison.

Per què no? si dieu que us va anar prou bé...

"Perquè a la vida s'han de fer coses noves, s'ha de canviar". Aquesta és la filosofia de la parella que ara podem veure junts, ben equipats, fent llargues caminades pels boscos, corriols i muntanyes de Santa Pau. I quan s'ho proposen arriben lluny.

NOTÍCIES

Canvi de regidories a l'Ajuntament

Enguany el mes de maig la regidora de cultura, patrimoni, entitats, sanitat i benestar social Carme Salvador va deixar el càrrec després de 8 anys.

Les seves regidories actualment estan repartides entre la Sandra Batlle amb Cultura, patrimoni i entitats i el nou regidor Armand Planas que assumeix les regidories d'Esports i Benestar social.

Sense Aplec de Sant Abdon i Sant Senén però peregrinatge a l'ermita

25 de juliol 2020

La pandèmia va obligar aquest 2020 a suspendre els actes del tradicional aplec de Sant Abdon i Sant Senén. No hi va haver programació oficial, ni joc de la virolla, ni berenar popular, ni missa. Però cap virus va impedir que els devots habituals, amb protecció de mascaretes i distàncies prudents, pugessin a l'ermita el dissabte 25 de juliol i fessin un petit acte de germanor i una cantada dels goigs. I el diumenge 26, els caminadors del grup d'excursionistes de cap Puet van convertir la ruta d'aquell dia en un pelegrinatge a Sant Abdon i Senén. I la campana de l'ermita va sonar els dos dies per recordar que tocava honorar els sants Abdon i Senén, protectors dels cultius i la pagesia.

TURA SOLER

Festa Major de Sant Miquel de La Cot

octubre 2020

A causa de l'epidèmia, només es va fer una missa amb la Coral de Santa Pau i algun membre de la Gent Gran del Centre Cívic d'Olot.

Aplec de Sant Martí

11 de novembre 2020

A causa de la COVID-19 aquest any no es va fer cap acte, només es va celebrar la Missa el dia de la diada 11 de novembre.

Aplec de Santa Llúcia de Trenteres

13 de desembre 2020

El passat 13 de desembre es va celebrar la festivitat de Santa Llúcia a l'ermita de Santa Llúcia de Trenteres.

Degut a les circumstàncies derivades del Covid 19 els actes es van limitar a una missa en honor de la santa celebrada als paratges de davant l'ermita.

El temps hi va acompanyar i al matí també hi van haver parades de venda de farinetes de fajol i torrons artesans d'Amer com és tradicional en aquesta diada.

L'ermita va estar oberta tot el dia per facilitar la visita dels devots de la santa protectora de la vista.

De fesols va la història

Una llegenda àrab ens conta que Déu, després de crear el desert, se'n va penedir i per suavitzar-ne els rigors va crear la palmera i el camell. Doncs bé, en la nostra terra volcànica també va passar quelcom de semblant: potser per una errada del termostat, ens vàrem trobar que les glaçades tardanes se'ns cruspien els fruits primerencs, mentre que les gelades primeres ens enviaven a passeig tots els fruits tardans.

Com que Déu, a més de totpoderós, també és bo, immediatament hi va posar remei. Però ni el camell ni tampoc la palmera solucionaven el nostre problema, i així va ser que el Senyor va decidir crear un llegum, que a més de ser deliciós i nutritiu, fos tan ràpid de fructificar que pogués lliurar-se tant de les gelades tardanes com de les primerenques.

Però a causa d'un possible error en la logística, aquesta llavor salvadora durant molts mil·lennis va quedar a l'altra banda de la gran bassa. L'hem coneguda gràcies a uns intrèpids aventurers que van emigrar cercant or i plata, i que, en canvi, van tornar amb unes llavors molt més valuoses que tots els metalls preciosos junts.

Quan i com aquest llegum meravellós va arribar a les nostres terres, de moment no ens ho aclareix cap arxiu, i potser encara tardarem molts anys a saber-ho; per tant, deixeu-me enfilar una miqueta pels núvols de la fantasia per explicar-vos la meva versió. Llegiu-la si us ve de gust, però si us plau no us la creieu.

Cap a l'any 1573 les nostres terres estaven passant una llarguíssima temporada de fam i de misèria, de la qual no se'n lliuraven ni tan sols els rics. Mentre les persones grans més resignades predicaven "paciència i salut tinguem", els més joves veient que com més salut tenien també més gana passaven, de cap manera es resignaven a aquelles "quaresmes" que duraven 52 setmanes.

Van ser dos joves anomenats Grasal i Gresol els qui, empesos per la fam, van decidir emigrar vers aquella espècie de Terra Promesa de l'altre costat de la gran bassa, on semblava que l'or podia recollir-se a palades.

La seva decisió va ser molt aplaudida pels seus amics i veïns, els quals van acompanyar-los fins a la vora de l'estany de Banyoles.

Però tot i que aquell estany tenia molta més aigua que la gorga de Cagarrates, encara no era pas la gran bassa, de manera que tot sols i carregats amb els seus farcells, van arribar finalment al port de Palamós, on van embarcar-se en una caravel·la rumb al nou món.

Aquella caravel·la, de nom la Reina de la Mediterrània, mentre va navegar per aigües del seu reialme la cosa va anar vent en popa, però després de passar les Columnes d'Hèrcules, la nostra Reina va ser "destronada": s' alçaven unes onades que als nostres protagonistes els semblaven més altes que la muntanya de Sant Julià i si no van acabar bescanviant la pesseta va ser perquè en el seu estómac no tenien ni pesseta ni euro.

Diuen que no hi ha pena que duri cent anys, i després d'un mes, mig morts, van arribar a terres americanes. Ben aviat, però, van despertar d'aquell somni de l'or fàcil per comprovar la dura realitat: si bé era cert que en aquelles terres existia l'or, no ho era menys que aquest només estava a l'abast de persones amb molta sort i pocs escrúpols, circumstàncies que no es donaven en el cas dels nostres protagonistes. De manera que van haver de resignar-se a continuar passant gana (en aquest punt podem afirmar que comptaven amb un petit avantatge, i aquest era que ja hi estaven acostumats).

Deu anys més tard van decidir que, morir per morir, més valia fer-ho en la terra dels seus avantpassats. El primer a tornar va ser en Grasal, el qual en arribar a casa seva va descarregar un parell de sacs que els seus pares creien que estarien plens del mític or del nou continent. Però, amb gran desengany, van poder comprovar que contenien unes llavors que si bé en el color s'assemblaven força al ric metall, cap joier per dròpol que fos els les compraria. Va ser la mare que va decidir donar-ne un bon grapat a les gallines i a partir d'aquell dia a can Grasal "totes els hi ponien".

Un any més tard, també tornava en Gresol, però aquest no ho feia sol, sinó casat amb una índia amb la qual tenia un nen d'uns nou mesos. També, a l'igual que el seu company, tot el tresor que duia consistia en

un parell de sacs plens de les enigmàtiques llavors, però aquestes, a diferència de les d'en Gresol, ni tan sols eren daurades. I, com sempre, ningú no sabia quin nom tenien ni per a què servien.

Animats per l'experiència de can Grasal, els pares d'en Gresol van procedir a repartir una bona porció d'aquelles llavors a les seves gallines, però aquests tossuts animals van decidir que moririen de gana abans de tastar una sola d'aquelles granes.

Mentrestant, el pare d'en Gresol es lamentava d'aquell fill seu que havia perdut deu anys de la seva joventut fent l'indi (de fet, quan contemplava aquell infant de pell daurada, es veia ben bé que aquella afirmació era del tot certa). Un altre motiu de queixa era que més hauria valgut continuar essent tres els qui passaven gana en lloc dels cinc actuals.

Però una setmana més tard, a l'entorn de la masia, van començar a néixer unes plantes desconegudes que el pare d'en Gresol volia córrer a arrancar, puix les considerava com a obra del mateix diable. Però la seva dona el va aturar al·legant que serien útils per fer una mica d'ombra a les desventurades gallines.

Arribats a mig setembre, aquelles plantes misterioses, ben femades i ben conreades per les gallines en la fèrtil terra volcànica, estaven carregades d'innombrables fruits.

En aquest punt, el pare del nostre protagonista va decidir fer-les desaparèixer cremant-les totes; argumentava que a les gallines ja no els calia més ombra. Però les dones, que sempre han estat dotades d'un sisè sentit (de fet jo em pregunto: què seria de la pobra humanitat, si no fossin les dones?), van decidir que si les gallines no volien menjar aquella grana crua, potser sí que ho farien si els la donaven cuita. Dit i fet, van penjar un perol al foc i ja tenim un quilo de la platejada grana a bullir.

A mida que s'anava coent, s'anava estenent una temptadora olor per tota la cuina, i aquella pobra gent

amb els estómacs plens de teranyines van decidir –tot i que no sabien si el que anaven a menjar era verinós– que més els valia morir emmetzinats que de gana. Per tant, mans a l'obra! Un bon raig d'oli, i després de trenta anys aquella família va poder fer un àpat com Déu mana. Fins i tot aquell petit indi de només un any d'edat se'n va menjar mig plat.

Les que de moment van continuar passant gana van ser les pobres gallines, però això va ser per poc temps, ja que aviat can Grasal i can Gresol es van intercanviar les llavors i una onada de progrés i prosperitat va anar-se estenent per tota la contrada, fins acabar abastant tot el vell continent.

Però encara faltava un petit detall per arrodonir la història i aquest el va proporcionar aquest petit indi quan va començar a parlar. Resulta que tenia dificultats per pronunciar el nom del seu pare i va començar a anomenar-lo "fesol". Gràcies a aquesta circumstància, a partir d'aquell venturós dia, aquelles llavors misterioses, vingudes de l'altra banda de la "gran bassa", ja van tenir nom per a la resta de la història de la humanitat.

Fins aquí la meva versió de la història dels nostres fesols. Si un venturós dia, algun vell pergamí pogués demostrar que aquesta fantasia coincideix amb la realitat, podeu estar segurs que fins i tot els nostres fesols de Santa Pau saltarien d'alegria dins de l'olla.

Nascuts durant l'any 2020

Mia Reixach de Olascoaga
3/08/2020

Jan Ferrer Vilanova
12/08/2020

Lian Teixido Cordoba
14/08/2020

Jaïr Selva Estapé
2/12/2020

Lluc Rama Planella
12/11/2020

Noa Planas Aguilera
16/12/2020

EN EL RECORD

Carme Santaulalia Güell
08/01/2020

Jaume Juanola Rigart
08/01/2020

Magdalena Sidera Serarols
21/01/2020

Tomàs Pujolàs Figueras
13/02/2020

Marta Juanola Llongarriu
28/02/2020

J. Antonio Donadeu Sallent
05/03/2020

Pietat batlle Batlle
06/03/2020

Violant Martí Rovirola
07/05/2020

Josep M. Masegur Sangues
08/06/2020

Domènec Planagumà Barcons
19/08/2020

Teresa Guillamet Freixa
13/11/2020

Juanita Pla Martí
07/12/ 2020

Juan Guix Baburés
11/12/2020

Joan Coromina Danés
13/12/2020

Pere Mercadal Gispert
18/12/2020

Foto: Pep Sau

Nou context, noves oportunitats

Procurem que l'escola sigui un lloc on s'hi respiri vida, hi esteu d'acord? Les interaccions entre alumnat, equip docent i famílies fan que l'escola sigui un lloc viu on es genera aprenentatge i s'incentiva una renovació constant. Des de la nostra escola, sempre intentem buscar els aspectes positius de qualsevol situació, i a dia d'avui la intenció és la mateixa: intentar que l'efecte que ha tingut, està tenint i tindrà la situació generada per la Covid-19 ens aporti algun enriquiment i creixement com a comunitat educativa.

És per això que, des de l'equip docent del centre, hem incentivat algunes activitats que, una vegada superada la pandèmia (esperem que sigui el més aviat possible), pensem que continuaran vigents a la nostra escola. Totes elles tenen un denominador comú: intentar treure el màxim profit de les fortaleses de la nostra escola i del nostre entorn.

En aquest procés, se'ns han generat una sèrie d'interrogants:

Buscant resposta a aquestes qüestions, encara se'ns ha fet més evident i alhora hem agafat més consciència del potencial de l'entorn natural i social de la nostra escola i per extensió, del poble de Santa Pau. Tenint en compte això, hem pensat que a part d'obrir finestres (per ventilar) volem anar més enllà. Ens referim a obrir, encara més, les portes per aprendre, descobrir, conèixer i estimar el nostre entorn.

A partir d'aquí, us presentem algunes estratègies que, des dels diferents cursos, s'han dut a terme per tal d'aprofitar tot allò que tenim tan a l'abast:

1) Els grups de P3, P4 i P5 hem aprofitat, aquest curs encara més, les possibilitats que ens ofereix l'espai nou (ampliació de l'escola) i l'entorn. A la foto, podeu veure com hem realitzat algunes de les propostes al porxo.

2) La classe de 3r hem decidit visitar l'entorn proper i exprimir al màxim els coneixements que ens aporta. Aquí podeu veure una imatge de la visita a la colònia de gats i gates de Santa Pau. Aquesta té una funció molt important per al nostre municipi: controlar les plagues de rates i ratolins.

3) Des de la classe de 4t, hem dut a terme una activitat relacionada amb el projecte d'aula. Aquesta activitat s'ha realitzat amb la col·laboració de l'Agrupació de Naturalistes de la Garrotxa. L'alumnat ha dibuixat el paisatge observat durant la descoberta de l'entorn proper.

4) Des de l'àrea d'educació musical, hem fet gairebé totes les classes a l'exterior, aprofitant la varietat d'espais que tenim a l'escola. Això ens ha permès gaudir de la música d'una manera activa i, al mateix temps, treballar relaxats.

L'escola Joan Maragall de Santa Pau ha començat el nou curs amb les obres d'ampliació acabades

Les obres d'ampliació de l'escola Joan Maragall de Santa Pau ja han finalitzat, després que les obres estiguessin aturades gairebé un mes i mig a causa de la pandèmia i que la direcció de l'obra es comprometés a acabar-les abans de l'inici del curs.

S'hi han construït tres aules d'infantil i una sala de psicomotricitat, a més de la remodelació d'una part de pati i un espai d'emmagatzematge i un lavabo per a professors.

***Montse Tarrés, directora Escola Joan Maragall de Santa Pau**: El fet de que s'hagin pogut fer dins els terminis i que haguem pogut començar aquest curs especial amb millors espais i amb unes condicions millors ha sigut un gran regal.*

I és que el pròxim dilluns 14 de setembre, els alumnes d'educació infantil i primària de l'escola de Santa Pau iniciaran el nou curs 2020-2021, marcat per un **estricte protocol** per protegir els alumnes i el professorat de possibles contagis de la COVID-19. Un protocol que l'ampliació de l'escola ajudarà a portar a terme.

Pep Companys, alcalde de Santa Pau: *Amb l'ampliació també no haurem de patir tant en ocupar espais de grups diferents. Cada grup estable tindrà els seus espais i això ajudarà una mica en els protocols i el funcionament del centre que aquest any es preveu complicat.*

Però tot i la incertesa i les hores de feina preparant les noves aules, des de l'escola afronten aquest nou curs **de manera positiva.**

***Montse Tarrés, directora Escola Joan Maragall de Santa Pau**: La veritat es que ara, que ja ho tenim gairebé tot a punt, el sentiment és de satisfacció amb moltes ganes de començar aquest nou curs.*

Taula rodona:
Parlem amb les dones,
el 7 de març de 2020.

Cavalgada de Reis el 5
de gener de 2020.

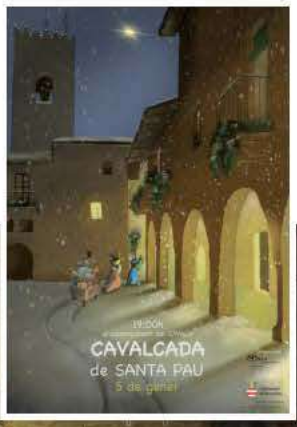

Desinfecció dels contenidors d'escombraries per la Covid-19.

Actuació del grup Havàname.

Sessió de *Pilates solidari* de la mà de Cristina Sunyer, fisoterapeuta. La recaptació va anar destinada a la Marató de TV3.

Els nostres goigs

Cobles Devotes que canta la vila de Santa Pau a la Patrona Ntra. Senyora Santa Maria L'Assumpta.

Verge Santa que pujau
cap al cel ben gloriosa,
Beneïu a Santa Pau,
Mare nostra bondadosa.

...

Us morire-ho d'anyorança,
que'és com morir d'encís,
ens deixave-ho amb recança
per entrar al Paradís;
aquest Cel formós i i blau,
que és pel món com una rosa.

...

Si el vostre cor de Mare
pot guardar-lo més que el Cel,
Quan el plor a tots amara,
Deixeu caure un rou de mel;
que la vida és una afrau,
és la ruta dolorosa.

...

Tots els Àngels devallen
a cercar el vostre Cos;
dins la tomba s'hi oblidaven
aquell bàlsam olorós
amb que ungiu i consolau a tota ànima pietosa.

...

Les estrelles constelades
els reté Getzemaní
amb les ales desplegades
l'Àngel Sant us deixondi;
!Mare nostra, no ens deixau
sols, en terra tenebrosa.!

...

Alabada Vós siau,
Oh Madona Venturosa;
Beneïu a Santa Pau
Mare nostra bondadosa.

Racó de les dites

– Al cap d'amunt d'una pujada hi ha una baixada.

– La veritat fa com l'oli, sempre va per sobre l'aigua.

– Cinc de mal i deu d'emplastre.

– Si no vols pols, no t'aboquis a l'era.

– Corre molt i atrapa poc.

– Menjar poc i pair bé.

– Qui canta els seus mals espanta.

Endevinalles pels infants

1_ Dues noies tafaneres
bellugadisses, inquietes
que quan ve la nit, s'amaguen
darrere les cortinetes.

2_ Cada dia aixeco es vol
i no tinc ales ni plomes,
faç ses voltes més rodones
que sa flor de gira-sol.

3_ Sóc molsuda, forta i muda
defenso fred i calor
i sense tenir orelles,
escolto secrets molt forts.

4_ Tinc fons i soc mar,
nanses sense ser cap olla,
rodó sense ser cubell,
forats sense ser garbell.

5_ Teleret, maleret,
no té cames i es té dret.

6_ Certa persona
tan bona serà,
que res no ens demana
i tot ens ho dona

Resultats endevinalles pels infants:
1_ Ninetes dels ulls. 2_ El sol. 3_ La paret. 4_ El cove. 5_ La baldufa. 6_ La mare.

20 anys dels premis Salvador Reixach

Després d'algunes incerteses a causa de la presència de la Covid-19, finalment el dissabte 3 d'octubre es va realitzar l'acte de lliurament dels premis Salvador Reixach que enguany arribava a la seva vintena edició. Efectivament, corria l'any 2001 quan l'ajuntament de Santa Pau i el PEHOC van decidir conjuntament crear-los, en reconeixement a la memòria del professor i historiador santapauenc traspassat un any abans.

En aquesta edició, l'acte es va haver de realitzar per primera vegada i de manera excepcional, al pavelló Poliesportiu Municipal i no al santuari dels Arcs com es venia fent darrerament, per tal de poder complir amb les mesures de seguretat imposades per l'actual pandèmia.
A la convocatòria d'aquest any es va batre el rècord de participació, ja que es van presentar 42 treballs de Batxillerat i Cicles formatius. Es van concedir premis a set modalitats diferents.

El quadre d'honor dels treballs guardonats va ser el següent:

BATXILLERAT

Modalitat II REPÚBLICA I GUERRA CIVIL
Paper Carlets durant la guerra civil de Mònica Oliveras Fontàs.

Modalitat SOCIALS
Les oblidades del conflicte oblidat de Maria Bouabdellah Shaimi.

Modalitat ARTS I DISSENY (premi ex aequo)
La producció del My Color Range i el seu videoclip de Vall Octavio Granés.
Dibuixar és mirar. El procés creatiu dels artistes de Marina Faja Miró.

Modalitat HUMANITATS I COMUNICACIÓ
Dissecció de la novel·la negra de Marta Costa Güell.

CICLES FORMATIUS

Modalitat ARTS I COMUNICACIÓ
The Fitness Team de Hoanna Giró Herrera.

Modalitat EMPRENEDORIA I EMPRESA
Gala, el viver d'empreses de Figueres de Soukaina Bekour Jebban.

Modalitat ANÀLISI I GESTIÓ
Exportació de Carbonat Càlcic Precipitat Recobert als Estats Units d'Amèrica de Sunraj Singh Thandi Virk, Joan Ferrés Barragan.

Premis especials transversals a totes les modalitats:

Millor Treball de Temàtica Educativa
Un viatge ple de colors de Sara Del Saz Pairó.

Millor Treball Comarcal
Yostega Fest de Núria Peracaula Dorca.

El jurat va voler destacar l'alt nivell dels treballs presentats, provinents dels instituts d'ensenyament secundari de la nostra comarca, de les comarques gironines, Osona i Vallès Oriental. Tretze centres docents, en total.

L'acte, conduït magníficament per la Mònica Font, va comptar amb una nombrosa assistència de públic format bàsicament pels estudiants participants i les seves famílies, professorat dels centres docents, patrocinadors dels premis i també amb la presència del President del Consell Comarcal, Santi Reixach, l'alcalde de Santa Pau, Pep Companys, representació de l'Ajuntament d'Olot, de la Diputació de Girona, Amics de Santa Pau, així com de la família del mateix Salvador Reixach.

El president del PEHOC, en Miquel Àngel Fumanal, va ser qui va posar el tret de sortida a l'acte, mentre que l'alcalde de Santa Pau, en Pep Companys en va fer la cloenda. Durant l'acte també hi va haver música en directe de la mà dels músics Joan Naspleda i Francesc Tomàs 'Panxito', que van estar brillants. I com no podia ser d'una altra manera, el grup Santa Pau Activa ens va servir, com ve essent costum, el tradicional refrigeri. Només em resta donar les gràcies a tota la gent de Santa Pau que va fer possible que l'acte, malgrat les circumstàncies actuals, sortís rodó.

ALBERT PLANAS

3 de Santa Pau. Els santapauencs als camps nazis

El filòsof alemany Walter Benjamin –també víctima del nazisme– va sentenciar que *"és una tasca més feixuga honorar la memòria dels éssers anònims que la de les persones cèlebres. La construcció històrica es consagra a la memòria dels que no tenen nom."* És aquest principi el que ha guiat des de fa més d'un any la recerca històrica a Santa Pau sobre els deportats als camps nazis i que té com a objectiu rescatar la memòria i la dignificació dels santapauencs que van patir l'horror del nazisme, així com la reparació institucional per part de l'administració cap a les víctimes i familiars. Aquest és precisament el deure democràtic que exigeix l'actual Llei de Memòria Històrica de la Generalitat així com l'Avantprojecte de llei sobre Memòria Democràtica.

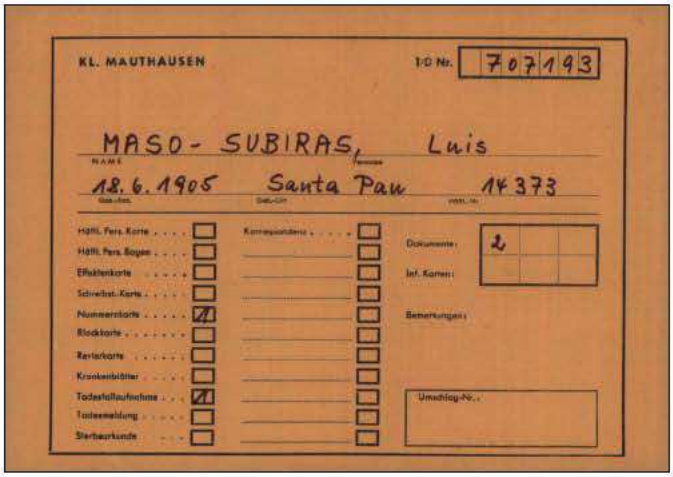
KL. MAUTHAUSEN

I-D Nr. 70193

MASO - SUBIRAS, Luis

18.6.1905 Santa Pau 14373

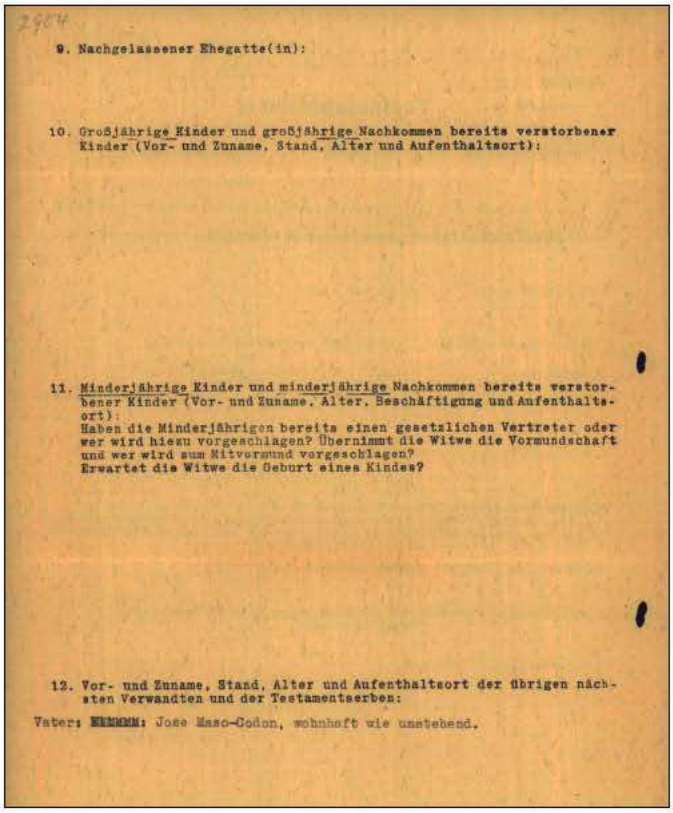
9. Nachgelassener Ehegatte(in):

10. Großjährige Kinder und großjährige Nachkommen bereits verstorbener Kinder (Vor- und Zuname, Stand, Alter und Aufenthaltsort):

11. Minderjährige Kinder und minderjährige Nachkommen bereits verstorbener Kinder (Vor- und Zuname, Alter, Beschäftigung und Aufenthaltsort):
Haben die Minderjährigen bereits einen gesetzlichen Vertreter oder wer wird hiezu vorgeschlagen? Übernimmt die Witwe die Vormundschaft und wer wird zum Mitvormund vorgeschlagen?
Erwartet die Witwe die Geburt eines Kindes?

12. Vor- und Zuname, Stand, Alter und Aufenthaltsort der übrigen nächsten Verwandten und der Testamentserben:

Vater: [redacted]: Jose Maso-Codon, wohnhaft wie umstehend.

En el nostre cas van ser 3 els santapauencs que van ser víctimes dels camps nazis. Gairebé 10.000 republicans van ser deportats als camps d'extermini nazi, dels quals dos de cada tres hi van deixar la vida. Només a Mauthausen hi van morir 1.800 catalans. Al camp annex de Gusen van morir-hi extenuats pels treballs forçats 1.582 catalans més. Aquest va ser el fatídic cas d'en Lluís Masó i Subiràs, nascut al mas Can Batlle de La Cot el 18 de juny de 1905 i que s'exilià a França el 1939 amb la victòria franquista a la Guerra Civil. Empresonat per les forces d'ocupació nazis a França, va ser enviat al camp de concentració nazi de Mauthausen el 6 d'agost de 1940 amb el número 14373. El 20 d'octubre de l'any 1941 fou internat al camp d'extermini de Gusen, on visqué poc més d'un mes, morint el 6 de desembre de 1941.

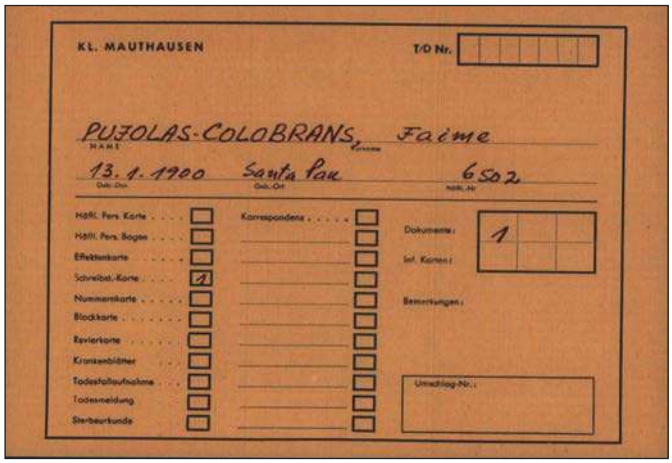
KL. MAUTHAUSEN

T/D Nr.

PUJOLAS-COLOBRANS, Faime

13.1.1900 Santa Pau 6502

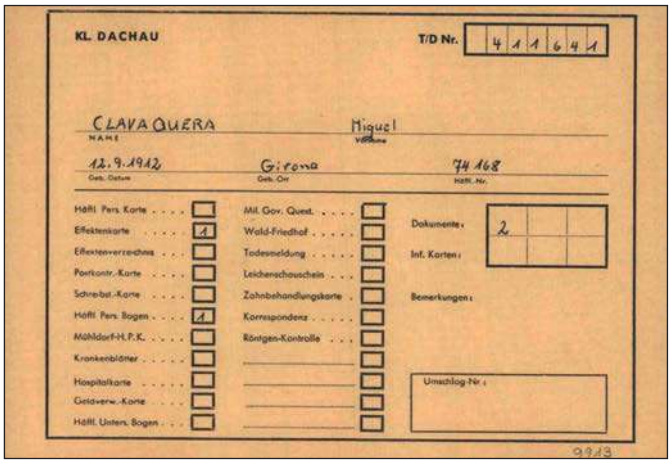
KL. DACHAU

T/D Nr. 41641

CLAVAQUERA Miquel

12.9.1912 Girona 74168

En Jaume Pujolàs Colobrans va néixer al carrer del Pont el 14 de gener de 1901 i el seu pare regentava una fusteria al mateix carrer. En cremar-se la fusteria la família es va traslladar a viure a Sant Celoni (Vallès Oriental). Va treballar de paleta i va ser regidor de l'Ajuntament de Sant Celoni com a representant de la CNT. Exiliat a França el 1939, va ser detingut i enviat a Mauthausen al gener de 1941 amb el número 6502. Supervivent del nazisme, va ser alliberat per la victòria dels aliats a la II Guerra Mundial al maig de 1945, retornant a Sant Celoni aquest mateix any i morint el 1949 com a conseqüència de les seqüeles sofertes.

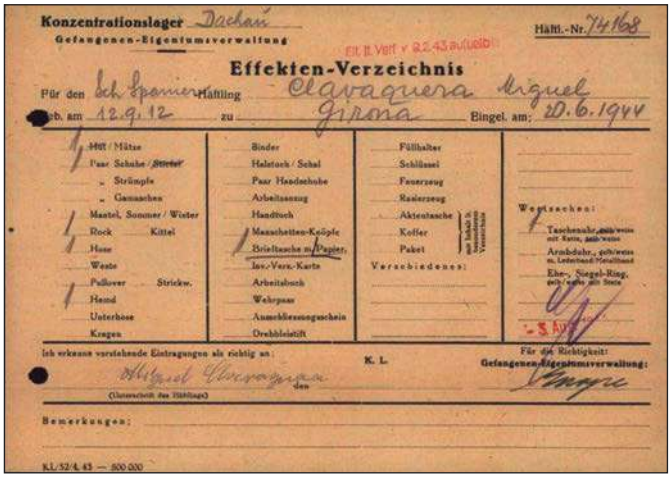
Konzentrationslager Dachau

Gefangenen-Eigentumsverwaltung

Häftl.-Nr. 74168

Effekten-Verzeichnis

Für den Häftling Clavaquera Miguel

geb. am 12.9.12 zu Girona Eingel. am: 20.6.1944

En Miquel Clavaguera Serra va néixer al mas Casot de Bassols el 12 de setembre de 1912 i era pagès, com gairebé tota la població de l'època que vivia als masos. S'exilià a França al gener de 1939 i s'establí a la localitat rossellonenca de Montoriol. Amb la posterior ocupació nazi de França s'enrolà a la Resistència Francesa i lluità a la Segona Guerra Mundial com a membre de les Forces Franceses de l'interior (FFI). Detingut el 28 d'abril de 1944 com a membre dels maquis va ser deportat al camp de concentració de Dachau (Àustria) el 20 de juny de 1944 amb el número 74168. Alliberat per l'exèrcit nord-americà el 29 de maig de 1945, va ser reconegut per l'estat francès com a heroi de la Resistència Francesa contra l'ocupació nazi. Passà la resta de la seva vida a la població de Montoriol, morint el 1984 a l'edat de 72 anys.

DAVID FERNÀNDEZ - FRANCESC SERÉS - JORDI CUIXART

Pregó de la Festa Major

Una difícil decisió va ser la que va haver d'afrontar el consistori municipal respecte a la realització de les festes del nostre poble. Finalment, tot i la situación de pandèmia i veient l'experiència d'altres pobles es va decidir tirar endavant amb totes les mesures de seguretat, confiant en la responsabiitat que totes i tots seríem conscients del moment delicat que patíem i patim.
Unes festes diferents, atípiques i amb un format nou, que proporcionés una oferta diversa i atractiva per a tothom.

D'aquestes festes atípiques volem destacar la figura dels dos pregoners d'enguany, el periodista i activista social, David Fernàndez, i l'escriptor i recent Premi Proa de novel·la, Francesc Serés. Us deixem amb el seu emotiu, vinculant i sempre compromès pregó de festes i l'emotiva carta des de la cel·la 63 de la presó de LLadoners del nostre estimat Jordi Cuixart.

(FS) Bon vespre a tothom.

(DF) I bona Festa Major a totes i tots.

(FS) Estem molt contents de ser avui aquí amb vostès i volem agrair a la Comissió de Festes la invitació i la feina que ha fet, no és fàcil treballar en aquestes condicions, en un temps com el que vivim. Sabem que són unes festes atípiques però per això valorem molt l'esforç de continuïtat que es fa, que avui siguem aquí.

(DF) Però com dirien els que saben, els principis estan pels moments difícils i quan més cal implicar-se és quan

les coses ni tiren com voldrien ni rutllen com caldria. Agost estrany, certament, si ho comparem amb el sopar de l'any passat, que omplia i desbordava aquest carrer Major. Estranyament, dificultats, incerteses: el passat queda llunyà, el futur no s'acaba de veure i el present ja és això, aquest avui i aquest mentrestant. Però aquí estem i això ja és molt. I torna a ser Festa Major. Perquè la vida insisteix sempre.

(FS) Per a en David i per a mi és un honor poder adreçar-vos avui unes paraules, és un dia especial, és un dia de festa, i és un dia especial i de festa també per a nosaltres perquè tots dos tenim una relació especial i amable, una relació positiva i afectuosa amb Santa Pau.
Venim tots dos de llocs diferents i per motius diversos, llunyans i estranys, hem acabat tenint una relació d'amistat amb els llocs. Avui els pobles, els llogarets i les ciutats han esdevingut també llocs de pas, llocs d'acolliment i llocs de projecte. Només sobreviuran els llocs que siguin capaços d'acollir gent diversa, de fer-los propostes perquè es quedin (potser temporalment, potser per sempre), de crear espais que siguin nous i que no estiguin en cap altre lloc. Us puc dir que aquesta és la meva experiència aquí i que crec que parlo també per en David quan dic això.

No obstant, això no pot ser una foto fixa, no podem quedar-nos aquí. Ni a Santa Pau, ni a Olot, ni a Barcelona ni al meu Saidí natal. Vivim i construïm i, així, fem vides noves.

(DF) Per a en Francesc i per a mi, aquest vincle s'ha acrescut en aquests temps pandèmics. Mig desconfinats, però no del tot i amb l'ai al cap sobre com serà la tardor, en aquesta realitat batejada com a 'nova normalitat', quan de normal no en té gaire res. Ara bé, al confinament d'una ciutat buida i buidada, insòlitament callada sota estat d'alarma, aquestes contrades es feien més present que mai. Furetejant pel retrovisor, aquests darrers sis mesos han estat també una interrupció forçosa i forçada amb Santa Pau, enmig d'una paradoxa compartida: per cuidar el que estimàvem ens n'havíem de distanciar. Tan lluny i tan a prop, aquesta distància obligada és salvava amb alguna trucada a Can Pauet –trucades difícils i gairebé impossibles perquè amb l'arribada de la Covid-19, va marxar la Violanta. Trucades

i també xats de mòbil amb la Cris amb l'última hora santapauenca actualitzada, inclosos els vídeos dels aiguats de l'abril. I cartes, moltes cartes de les d'abans. Ni mails ni internet. Una munió de cartes escrites a mà i arribades a la bústia casolana de la Vila de Gràcia: les 20 cartes que m'ha anat escrivint en Ramon. Tot marxa i tot torna, som també el que trobem a faltar i, al final, hem retornat. Hi hem tornat fa no gaire, tot just dimecres passat. Fa set dies. I ha estat com tornar a casa. I això ja és dir-ho pràcticament tot: a Santa Pau, com a casa. Moment per demanar-se, quina era l'antiga normalitat? Doncs era arribar tard i de nit, fugint de Barcelona, i l'endemà a primera hora enfilar el cafè matiner de Can Pauet. Allò era com el certificat, el salconduït, la prova evident i fefaent que ja estava a un lloc millor. Que hi érem a lloc. Com avui.

(FS) Jo vaig venir a viure al Sallent de Santa Pau el desembre de 2006 i hi vaig viure fins el 2012. Vaig viure a Cal Campaner (Can Mau), just darrere de l'església. Puc dir que allà vaig ser feliç. Vaig ser-ho pel lloc i també per la gent amb qui vaig conviure. Puc dir que avui, allà, hi tinc amics, parlo d'en Joan i la Dolors de Mainau, de la Imma i en Jordi de Ca la Teresa, d'en Ramon i la Cati de la Camància, de la Cris i l'Artur de Casals i d'en Quin i en Juan de la rectoria, i molts d'altres.

El millor de tot? Que vaig aprendre de tots, que vaig riure amb vosaltres, que vam fer festes junts al Sallent i a Santa Pau, que junts vam sortir d'excursió i que ens vam ajudar. Recordo, si m'ho permeteu, una caiguda de bici que vaig patir i com dos avis em van portar en una C-15 fins a casa i en Juan em va portar a l'hospital. L'Imma, que em va venir a veure quan tenia febre i les noies m'abandonaven. Tots plegats, us trobo a faltar.

(DF) ...com arribes als llocs i perquè i com hi vaig arribar a Can Victòria, a tocar de Can Dansa. Doncs deuria ser pels volts del 2010. Però les coses no són mai com semblen. D'ençà aleshores, molt sovint, a Olot o a Barcelona, algú m'ha aturat i m'ha comentat 'ja m'han dit que ets fill de Santa Pau'. I un somriu i calla –per no espatllar el titular, perquè ja m'agrada o per no haver d'enrotllar-me com una persiana. Un dia a la cunyada, al queviures de la Plaça de Baix, li van dir 'què, a passar uns dies a casa del David?». I no, passa que és totalment al revés, exactament tot el contrari: l'okupa, en tot cas, soc jo. És a dir, que hi vaig arribar per la família de la meua companya, la Gemma. Via sogra. Via àvies.

La qüestió, tal i com li passa a en Francesc, va de noms, arrels i vincles; dels avis Ramon i Carme, del besavi santapauenc Josep i de la besàvia Teresa. I també de la senyora Joaquina, que va sobreviure al mal llamp que un dia li va entrar per la finestra de casa. Les coses eren com eren i com serien les coses que l'avi matern de la Gemma, aleshores un nen en temps incomparablement molt pitjors, va arribar enmig de la guerra, fugint de Barcelona i d'una vaqueria familiar tancada. Santa Pau com a recer i refugi. I com aliment. I un nen exiliat pasturant bestiar enmig de les bestieses de tota guerra. Després sí, van tornar a la capital, van tornar a munyir vaques a ciutat i amb algun estalvi van acabar obrint una vaqueria al Poble Nou. Vaquers fins que van ordenar tancar les vaqueries a la ciutat. I li van dir progrés. Coses estranyes també. Ara als barris tenim uber, amazon i air'n'nb. I ja no queden vaqueries. Però l'àvia Carme encara n'ha fet 90 el passat juliol i a casa seva les parets continuen parlant, com els quadres que hi té, de Santa Pau.

O sigui que aquest pregó és també per a ella, per a aquelles de qui hem heretat la vida.

(FS) Tots dos hem trobat a Santa Pau un lloc per ser i per estar, per conèixer i per aprendre, per passar-nos-ho bé. Santa Pau sempre amable, sempre distant. Vaig arribar-hi el 2006, i ho recordo tot tant que no m'ho he pogut treure de dins.

Jo hi he trobat paisatge i gent, història i històries. Em trobareu sovint per la serra de Finestres, des de Colltort i Xenacs fins Mieres, és el lloc on més m'agrada anar a caminar. Per a mi, un dels llocs més bonics del món són les serres que envolten Can Barranc. Hi ha també el patrimoni, tota la història. A Saidí, casa meva té un arc on hi posa 1792. A Can Mau vau tirar enrere el rellotge dos-cents anys, fins al 1587. Si et dius Serés, que el riu es digui Ser, fa gràcia. Però, més enllà d'això, hi he trobat històries i vivències, persones, gent que ja porto dins meu. Us he parlat abans d'alguns amics, però el més interessant i curiós és que l'altre dia em vaig trobar a la Cris a la Fageda i li vaig dir que havia acabat una novel·la i que hi sortia. Li vaig dir si volia sortir amb el nom o si li canviava. La novel·la, està basada en els meus anys al Sallent.

(DF) Així és. Per mi Santa Pau és el Racó de Pensar de debò. Hi vinc fonamentalment a treballar, a llegir i a caminar. I a donar-li temps als temps en aquesta era tan accelerada on tot va tant de presa. Caminant Finestres amb en Francesc i la Daixa en la pell de totes les fronteres, visitant la Montse a l'Escola i dinant amb la Manoli o aprenent i escoltant en Jordi, el metge del CAP. No hi ha país possible sense escoles ni hospitals. Dit amb brevetat: ara que aquest agost ens ha deixat en Pere Casaldàliga, podríem recuperar unes lúcides paraules seves on defensava, contra les distopies reals i les utopies fracassades, contra els malsons reals i les falses il·lusions, les eu-topies. És a dir, els bons llocs. Santa Pau ja és això: una eu-topia. Un bon lloc. Un lloc bo. Un lloc al món. Santa Pau, que falta ens fa, quan aquests dies també es commemora el 75è aniversari dels horrors d'Hiroshima i Nagasaki.

(FS) Jo ho porto a dins, tot això, i us he de dir que aquests dies he acabat la revisió d'un llibre sobre El Sallent, que no deixa de ser una novel·la, una ficció dels temps que hi vaig viure. Deixeu que us digui que és per això que m'agrada tant Santa Pau, El Sallent i Mieres. Perquè també hi he trobat escriptors. És fantàstic, tot això, quan penses en tot el que s'ha escrit sobre SP. Pensem molt amb en Joan Maragall i la Fageda (ep, més santapauenca que olotina!), però hem de recordar

que un dels millors poetes medievals, Guillem de Berguedà, va tenir les seves aventures a les envistes de Colltort. O que Eugeni d'Ors estiuejava al Mas Esparregueres i que en va fer un llibret. O que en Josep Pla en parla abastament: la Garrotxa és Mieres i Santa Pau, més que res! Alguna cosa ha de tenir Santa Pau, que faci escriure tant.

(DF) I ara que en Francesc us parlava amb raó de tot el que s'ha escrit, per nosaltres Santa Pau és també allò no escrit. I allò que queda per escriure encara. Col·lectivament i per respecte i per dignitat. Per nosaltres, aquest també ha estat un nou vincle inesperat amb Santa Pau. L'octubre de 2019 ja recordàvem l'alcalde Joan Pinsach, afusellat pel franquisme i cal agrair a l'Ajuntament la tasca imprescriptible de recuperació de la memòria democràtica. Enguany, el maig que tampoc no va poder ser, si tot hagués estat normal i si tot no s'hagués torçat, haguéssim recordat els santapauencs que van acabar als camps de concentració nazi. Lluís Massó Subirachs de La Cot, que hi va deixar la pell i la vida. I en Jaume Pujolàs i en Miquel Claveguera, heroi de la resistència francesa, que hi van sobreviure. Guerra, exili, deportació. I massa llei del silenci i de l'oblit. Dos rabassaires i el fill d'un fuster. Com i per què hi tres fills

d'aquesta vila van acabar als inferns de Mauthausen i Dachau? Preguntar-s'ho avui no és només demanar-se pel passat, sinó pel present i pel futur, per evitar sempre que pugui tornar a succeir. Però aquest 2020, avui, ara i aquí, en el 75è aniversari de l'alliberament dels camps nazis, us agraïm que feu vostre, en els temps grisos que corren, el jurament incaducable dels supervivents de Mauthausen: mai més enlloc contra ningú.

(FS) Després, tanquem amb una cosa més festiva, més lúdica, més de gaudir del temps en el temps que vivim...

(DF) No facis un míting, eh? –em va dir dimarts en Francesc. I no, no el faré: que el míting ja el fa la realitat cada dia. Entre el coronavirus maleït que ha arribat i la corona vírica que fuig i deixa nua la cort; entre cada decisió del Tribunal Suprem i el gobierno más progresista de la història ja en tenim més que prou. Afegiu-hi la crisi ecològica, la violència masclista, el racisme quotidià i cada desigualtat social. I la cuca de llum americana a El Torn i la vespa asiàtica fa anys. Santa Pau i la globalització. Però res, deixem el pessimisme per a temps millors. Un darrer apunt. Atès que parlem de cultura i és a punt de començar la festa major en aquest entorn ecològic que és la Garrotxa. La festa major ja és això: bons moments compartits en un bon lloc habitable, un espai comú fet ensems, junts i alhora. Antropològicament, tota festa major, comunitària i cooperativa, té un punt d'excepcional, de retrobada i de celebració. Avui fem festa excepcional contra l'excepció que vivim. I amb la cultura com a salvaguarda, en una pista de ball on hi cabem totes i tots amb tots els estils. Quan l'any passat li donaven a la Maria Bohigas el Premi Nacional de Cultura mentre cremava el Priorat, ella ens ho esclarir i val la pena recuperar aquelles paraules: "**Aquests dies un tros gran d'aquesta cultura s'ha cremat**. Molts de vosaltres haureu vist aquella imatge tan punyent de l'incendi a la Ribera d'Ebre: enmig d'una estesa immensa d'arbres carbonitzats, un petit clap d'oliveres indemne. La cultura és això: un clap de conreu que atura el foc. Deixeu morir els conreus i no hi haurà qui l'aturi. **La cultura està feta dels conreus que frenen l'incendi** i, també, del paisatge que ens queda quan tota la resta es crema".

Contra la terra cremada que ens pretenen alguns, deixeu-nos finalment donar veu als qui volen muts i a la gàbia. Tampoc com a país i societat vivim temps fàcils, sino d'excepció continuada. Entre els que ja no hi són i entre els que quedem per poder continuar endavant, hi ha també aquelles i aquells qui no deixen estar. En un dia com avui, us arriben unes paraules especials des d'un altre lloc, impossible. Unes paraules d'en Jordi Cuixart des de la cel·la de la presó de Lledoners per a aquesta Festa Major que ara comença malgrat tot i contra tot.

CARTA JORDI CUIXART

(FS) Des del doble confinament de la cel·la 63 de Lledoners, és un privilegi portar fins a la Garrotxa la veu dels presos polítics, dels exiliats i de tots els represaliats... Perquè ens sabem units pel fil de la història amb totes aquelles persones que van saber vèncer la por i no van renunciar mai a l'esperanca.

Que la cultura ho inundi tot! I sí, només i ha un camí. Tornar-ho a fer, i fer-ho junts, sense deixar-nos ningú enrere. Homes i dones lliures de Santa Pau: Bona festa Major i que res us prengui el somriure ni les ganes de viure i de continuar lluitant!

(DF) Jordi Cuixart, President d' Òmnium Cultural
Presó de Lledoners, 11 d'agost del 2020

(FS) Al capdavall, no us n'oblideu, la festa major és la vida mateixa.

(DF) I com dirien els Al Tall des del sud del Països Catalans: «per damunt de tot, viurem».

(FS) Santapauencs.

(DF) Santapauenques.

(FS) Mascareta.

(DF) Mans.

(FS) Distància.

(FS-DF) Visca la Festa Major i Visca Santa Pau.

Reobertura dels Centres Cívics

El passat mes de juliol es va fer l'adjudicació del centre cívic de Santa Pau a en Pere Miquel Masias i Font.

També al mes de novembre es va fer l'adjudicació del centre cívic de Can Blanc a la Nieves Ribas Garau.

Us desitgem molta sort!

Un Gran Amic a la Porta i Molts amics a Mallorca

Hi ha una frase dita que diu val més un veí a la porta, que un parent a Mallorca. Quin mal gustni ser qui la va inventar... mai em va agradar.

Perquè, sortosament m'he retrobat a bons veïns a la porta i grans i bons amics a Ses Illes molts anys.

S'ha reobert el Centre Cívic de la nostre estimada Vila, abans en dèiem el Centru. Algun avantpassat meu va contribuir de forma altruista a la seva construcció.

I coses de la vida, la meva família el va portar uns anys per evitar el tancament perquè Santa Pau no es quedés sense un lloc de trobada per actes socials i d'esplai.

Vam poder tornar a gaudir del Cinema (Molt ben portat per el Sr Antoni Buch).
Espai per grans, joves, nens i nenes , famílies... sempre fou un lloc especial.

Enguany, per fi s'ha reobert. En Pere Miquel Masias i Font, un gran amic d'infantesa curiosament té gairebé el mateix nom de qui ho va portar durant uns quants anys amb molta elegància i bons dons, en Miquel de Can Rialla). M'agradaria que tornés a ser un lloc de trobada dels veïns.

Amb activitats lúdiques, culturals, musicals, i d'oci.
M'agradaria que el Centru tornes a ser aquell espai comunitari del poble i per al poble.
Entenc que son altres temps, sortosament Santa Pau ha avançat i un dels iniciadors de la millora fou el professor Jordi Espadaler, entre altres. Ell va fer un gran suport pedagògic i esportiu.

Malgrat aquets privilegis necessitem vida social a Santa Pau.

Molta salut, sort per aquest nou any a tots i a totes sigueu valents, atreviu-vos a venir tots a la vila.

Una Abraçada.

MARIBEL PONT COLLDECARRERA

Activitats per adults / Casal de Joves / Casalet

Les activitats per adults i el Casal de Joves que havien començat amb normalitat es van veure estroncades per l'arribada de la pandèmia; el ioga, el pilates i les classes de guitarra, juntament amb el Casal del Joves es van haver d'aturar i maluradament no s'han pogut reprendre aquest curs.

El que sí va poder tornar per segon any aquest estiu fou el casal i el casalet, tot i no poder oferir com s'hagués desitjat un horari com el de la primera edició, va poder realizar-se amb les mesures de seguretat pertinents utilitzant el pavelló esportiu i l'escola Joan Maragall.

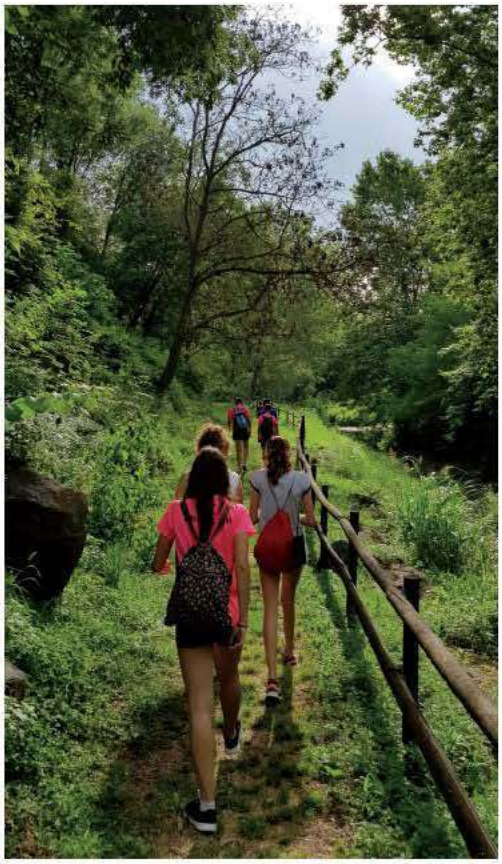

Les brigades d'estiu també van gaudir d'una gran participació amb els joves del poble portant a terme tasques de millora i manteniment de les diferents estructures del poble.

Aquest any han estat tres els joves que han experimentat el seu primer contacte amb el món laboral a través del programa "Empesca't la primera feina" que ofereix l'Ajuntament de Santa Pau, donada la siuació distòpica del 2020 es va optar perquè aquest tres joves donessin suport al casal d'estiu i als brigadistes.

Una iniciativa que va tenir molt d'èxit a principi d'any, va ser el grup excursionista familiar de Santa Pau. Vàrem detectar que molts dels nostres infants no han estat en paratges i indrets del nostre poble i que una proposta d'aquest tipus podia ser molt atractiva per a les famílies, tot i només haver pogut dur a terme una sortida esperem poder tornar a activar aquest grup quan la situación millori.

El Casal de la Gent Gran de Santa Pau

ACTIVITATS

L'arribada de la malaltia per coronavirus, COVID-19, ha desfet quasi totes les activitats i projectes que s'havien de portar a terme durant aquest any 2020.

El berenar del dijous llarder el 22 de febrer, al Centre Cívic i la calçotada a terres de l'Alt Camp, el 29 del mateix mes, varen ser les dues úniques activitats socials que el Casal va poder organitzar abans de les restriccions sanitàries.

L'Assemblea General Anual de Socis, programada pel mes de març, va haver de posposar-se fins el mes d'agost. Es va celebrar seguint totes les mesures de seguretat que, en aquell moment, marcava la normativa de les autoritats sanitàries.

L'activitat de gimnàstica es va començar amb molta prudència. Només es va posar en marxa al nucli de Santa Pau, amb l'assistència d'una desena de persones. L'activitat de Can Blanc es va anul·lar.

Ha estat un any trist per tot el que ha comportat. Esperem que tot es vagi solucionant i puguem tornar a la nostra normalitat que tant trobem a faltar.

CAN VAYREDA

L'Ajuntament està equipant les dependències de Can Vayreda per a ús de les Entitats. La planta baixa està destinada a ser la seu del Casal de la Gent Gran de Santa Pau. Un lloc de reunió per a la junta i de referència per als socis del Casal.

NOVA JUNTA

L'any vinent, es compleixen quatre anys de la junta actual, per la qual cosa aquesta s'haurà de renovar segons els estatuts de l'Associació.

Des d'aquí, es convida a totes les persones que vulguin formar part de la nova Junta del Casal de la Gent Gran de Santa Pau que ho tinguin en compte per a fer les seves propostes de cara la propera Assemblea de Socis, que es celebrarà a principis d'any (sempre restant sotmesos a les indicacions de les autoritats sanitàries). De totes formes, ja s'informarà al socis en el moment oportú.

Per fer alguna consulta al respecte us podeu dirigir a la presidenta actual, l'Anna Coll o a en algun altre membre de la junta.

La junta del casal està formada per nou persones: president/a, vicepresident/a, secretari/a, tresorer/a i cinc vocals.

Associació d'Amics del Pessebre Vivent de Santa Pau

ASSOCIACIO D´AMICS DEL PESSEBRE VIVENT

Aquest any i a causa de les circumstàncies sanitàries que patim, no s'ha pogut celebrar el pessebre vivent com ja era tradicional en aquestes dates.

Però, això no ha estat motiu perquè els membres de la junta no s'hagin estat de fer-ne un de molt particular.

No és vivent, però és viu, perquè manté l'esperit màgic del Nadal. L'esperit de anar sempre endavant i no quedar-nos de braços plegats.

És un obsequi dels Amics del Pessebre Vivent al poble de Santa Pau.

Esperem que us agradi.

Situació del Pessebre: part posterior de l'església de Santa Maria.

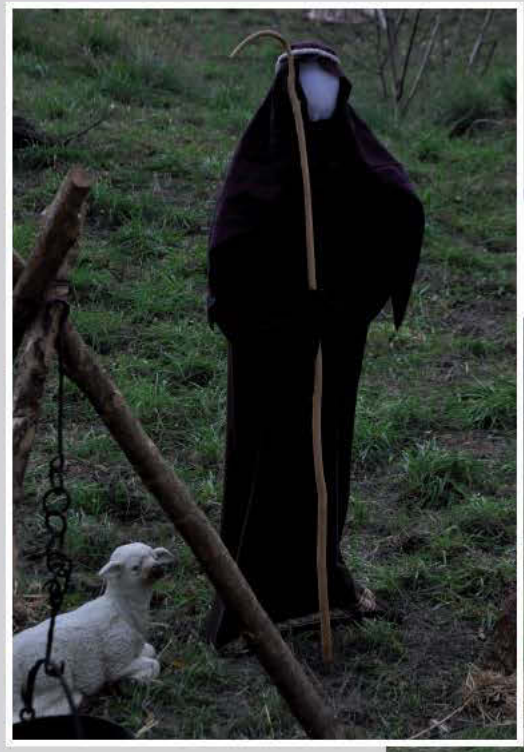

Els Marxosos de Santa Pau

ACTIVITATS 2020

Aquest 2020 ha estat un any atípic en tot el que té relació amb les associacions i, evidentment, en tota la societat i els que en formem part. Hem viscut i encara estem vivint un any diferent en tots els aspectes als anys anteriors degut a la pandèmia del COVID-19 causat pel coronavirus SARS COV-2. Si tenim en compte que un dels trets més importants de pertànyer a una associació i fer coses conjuntament amb altres associacions és la socialització implícita que comporta, aquest any, la pandèmia ens ha ferit aquesta socialització. A més de les mans, distància i mascareta, hem hagut de reduir les nostres trobades al mínim ja que tant en la primera com en la segona onada de la pandèmia s'han decretat diferents tipus de confinament i fortes restriccions respecte al número de persones que es podien trobar en les reunions.

Quan formes part d'una associació, tens unes dates al llarg de l'any que es van repetint com un ritual, algunes activitats són de participació, i d'altres, es porten a terme per tal de recaptar fons per l'associació. Tot i l'afectació deguda a la pandèmia, els Marxosos hem pogut portar a terme dues de les activitats insígnies de l'associació: la celebració dels Carnavals i el la realització del Playback, que la branca de Vulcanisme Musical de l'associació, s'engrescà a fer cada any per la Festa Major.

Vam començar l'any, com sempre, amb els Carnavals, i si bé havíem estat amatents al que passava a la Xina, ens semblava quelcom llunyà... Que equivocats que estàvem! De fet, els carnavals els vam fer el febrer i la primera setmana de març, i just a la setmana següent (14 de març) el govern ja declarava l'estat d'alarma sanitària a tot el país i el primer confinament domiciliari.

Així doncs, els Marxosos amb la carrossa de les *Mil i una estrelles* vam participar com sempre als carnavals de Platja d'Aro, d'Olot i de Sant Joan les Fonts, i aquest any amb una alegria afegida: en Miquel Canal (en Migueli) i la Carme Puigdemont que formen part de la nostra colla van ser nomenats rei i reina de la 31 edició del carnaval d'Olot. La Carme, que entre els seus títols portava el de Mestra de coreografia disci-

plinada dels marxosos, i en Migueli el de Comte del musical i mestre del playback, van estar a l'alçada del seus títols i van posar tot el seu entusiasme i saber fer en transmetre la disbauxa i alegria del carnaval a tots als assistents. Gràcies Migueli i Carme per representar tan bé l'esperit de la nostra colla com a rei i reina del carnaval 2020!

L'altre acte, el Playback de la festa major, va ser possible gràcies a que a l'agost ens trobàvem ja en les fases de desescalada. Juntament amb aquet fet, hem d'agrair els esforços d'altre gent de fora de l'associació que hi va estar implicada com la comissió de la festa major, l'ajuntament i la gent que va venir a l espectacle. Entre tots vam aconseguir fer realitat una nova edició del Playback, que havia estar en dubte fins a un mes abans de la festa major. Gràcies a tothom! Evidentment, l'acte, realitzat com sempre a l'aire lliure (un punt al seu favor) va ser pensat amb un aforament limitat, molt controlat amb totes les mesures de seguretat que exigia la pandèmia (grups de persones reduïts, separació entre els grups, gels hidroalcòholics...), i la instal·lació d'una pantalla gegant a la plaça de baix per poder acollir més públic. A més, a diferència d'altres anys, es va transmetre per youtube: (https://www.youtube.com/watch?v=so6qXlXfKD0) per tots aquells que volien gaudir de l'espectacle tranquil·lament des de casa seva. Els integrants del grup de Vulcanisme musical també van aplicar les mesures sanitàries recomanades en aquesta edició: no hi va haver aglomeracions de gent dalt de l'escenari, els grups que actuaven eren d'unes quatre persones, i es mantenia la distància prudencial entre els integrants. Tot i això, el playback va començar amb una posada

en escena relacionada amb el moment actual, els integrants van sortir amb una mascareta i, en grups de 4, van pujar dalt de l'escenari i les van penjar al teló de fons on van restar durant tot l'espectacle fins el moment de comiat, on cadascú va tornar a recollir la seva mascareta.

La resta d'actes propis de la nostra associació: Sant Jordi, la Castanyada a la fageda, la carrossa de la batalla de les flors de les festes del Tura d'Olot i la Quina de Nadal, s'han quedat aquest any al calaix, a l'espera que l'any vinent puguem tornar gaudir de les trobades d'amics i dels actes conjunts amb les diferents associacions. No obstant, ja podem avançar que s'han anul·lat els carnavals del 2021 en la majoria de pobles on es celebra, i que si es fa algun acte, serà quelcom diferent a la tradicional rua a que estem acostumats.

Des d'aquestes línies, volem fer un clam amb un missatge d'esperança, el mateix que veiem en els rètols que hem pogut veure durant tot aquests temps penjant de parets, balcons i finestres: TOT ANIRÀ BÉ!

Comissió de la Fira del Fesol

FIRA DE SANT ANTONI - 2020

Aquestes imatges mostren la gentada a la plaça, diferents activitats com el Contacontes i l'entrega del Fesol d'or el dia de la Fira de Sant Antoni.

El diumenge 19 de gener va tenir lloc una nova edició de la Fira de sant Antoni, coneguda popularment com la *fira del fesol*.

En aquesta ocasió es celebrava la **30 edició de la fesolada**, l'acte més popular de la festa. Hi van participar 18 establiments, 16 restaurants van preparar plats elaborats amb fesols de Santa Pau, a més dels iogurts de la Cooperativa de La fageda i la ratafia Russet.

El porc i el xai de la penya AOAPIX va animar la diada amb una cercavila i el Ball a la plaça Major.

A la tarda un espectacle infantil al Centre Cívic va posar punt i final a la fira, a la qual hi van participar 75 firaires.

El *fesol d'or 2020* es va atorgar a l'Àlex Colobrans i la Teia Ferrers, responsables del bar del Centre Cívic durant vint-i-tres anys, i que es van jubilar el 2019. L'acte de lliurament fou presidit per Alba Vergés, Consellera de salut de la Generalitat de Catalunya.

El Club Escacs Santa Pau

MEMÒRIA ESPORTIVA 2020

COPA CATALANA / FASE GIRONA

L'any comença amb la celebració de la Copa Catalana / Fase Girona, enguany es celebrava a Salitja, al Mas Bes (Vilobí d'Onyar) el diumenge 12 de Gener.

Els quatre jugadors que presentava el Club: Richard Garcia, Francesc Gálvez, Albert Badosa, i Xavier Serrat, varen quedar Campions de Segona Categoria de Girona. Set partides amb un ritme de joc de 15 m.+ 5s. d'increment per jugada, el que es diu: partides semi ràpides, quatre al matí i tres a la tarda.

Satisfacció entre els integrants de l'equip de poder assolir la primera posició en la seva categoria. FELICITATS!

LLIGA CATALANA / FASE GIRONA

Després de la Copa, a la setmana següent ja encetàvem la lliga, el 19 de Gener ens visitava l'equip del Blanes al qual vàrem guanyar per 5'5 a 0'5. Recordem que a la lliga són sis el número de jugadors per equip.
Després vàrem tenir enfrontaments a: Tossa de Mar, Caldes de Malavella, Sant Feliu de Guíxols i a casa envers: Blanes, Figueres "E", Figueres "D", Olot "D".

L'Hostalric es va retirar, i contra el Tordera ens tocava jugar l'última ronda, pero a causa de la COVID-19, es va suspendre tota activitat escaquista presencial, s'esperava retornar a la competició mesos més tard, però en una Assemblea de la Federació Catalana d'Escacs es va decidir donar per acabada la Lliga. L'equip es va quedar a la segona posició de la classificació, una molt bona posició pel Santa Pau, segon de Girona en la seva Categoria. Fet que ens porta a l'ascens a Primera Categoria!

A causa de la incidència de la COVID-19, es va anul·lar el torneig de Festa Major que any rere any organitzàvem des del Club amb la col·laboració de l'Ajuntament. Tampoc es va poder jugar el Torneig homologat per la Federació Catalana, que en l'edició del 2019,va ser computable per la Federation International d'Echecs (FIDE).

Malgrat tot, vàrem organitzar via Internet amb la Plataforma d'Escacs *"liches.org"* un seguit de tornejos (31 tornejos sota el nom de "Santa Pau Escacs Arena") a un ritme ràpid de 4m. + 2s.s d'increment per jugada.

Malauradament, els tornejos que ens tenien acostumats i que anàvem a competir, per Girona, i per Barcelona, varen estar anul·lats.

Esperem un 2021 amb molt més escacs a Girona.

Per qualsevol informació, dirigiu-vos a:
escacssantapau@hotmail.com o abadosa@escacs.cat
també podeu trucar o enviar un WhatsApp al 699 864 268

Colla de Santa Pau

ACTIVITATS 2020

11 de setembre 2020

L'únic acte del 2020 fou la posada de la senyera al Santuari de Finestres, conjuntament amb la Colla de Sant Aniol de Finestres, com és tradicional cada diada de 11 de setembre des de fa molts anys.

També es va estassar el camí que va des de Santa Pau als Arcs i al Sallent.

La Colla de Santa Pau ha col·laborat com cada any a la fesolada de la Fira de Sant Antoni.

Presentació del llibre D'en Gaspar Nogué
Santa Pau, el clos medieval i la seva gent retalls històrics i curiositats

El passat mes d'agost, coincidint amb la Festa Major de Santa Pau, es va fer la presentació del llibre "SANTA PAU, el clos medieval i la seva gent retalls històrics i curiositats" escrit pel vilatà Gaspar Nogué.

El llibre recull, com be s'indica en el títol, històries i curiositats de la gent que hi viu i de la que ha viscut en el clos medieval del poble en els últims cent anys, així com apunts històrics de la vila des de la seva creació. Són molts retalls que conformen un teixit ple de vida.

Tot va començar una tarda, després d'una reunió del Grup de Lectura. Acabat el debat, la conversa entre alguns assistents i en Gaspar va derivar sobre Santa Pau, més concretament sobre els veïns i vells costums. Van sortir anècdotes i vivències que, amb el pas del temps, ja s'anaven oblidant. Tots van coincidir que estaria bé fer-ne una recopilació i donar-les a conèixer.

En Gaspar agafà la idea al vol i començà a donar-li vida… i així, després de cinc anys de feina, amb més de cinc-centes xerrades amb moltes persones, va sortir a la llum aquest llibre.

Poc s'ho esperava, en Gaspar, la complexitat que aquesta tasca amagava. Va haver-hi moltes hores de treball, moltes anades i vingudes per connectar amb gent, fent preguntes, indagacions, verificacions, rectificacions…

Per fi va arribar el dia que en Gaspar donà per acabada la feina, i aquí està convertida en un llibre de més de tres-centes pàgines, que segurament n'hagués omplert més, i moltes fotografies que transportarà a lector de Santa Pau per un bonic viatge en el temps ple de vells records i belles històries.

En Gaspar confessa que, entrar en la vida de les persones que li han explicat tantes vivències, l'ha fet conèixer millor el seu poble i fins i tot, encara que això sembli impossible, estimar-lo una mica més.

Felicitats per una feina feta amb tant de sentiment perquè aquest traspua en la seva lectura i dona valor a l'obra.
L'ànima d'un poble és la seva gent i això no es pot oblidar.

Millores a la Colada de Lava

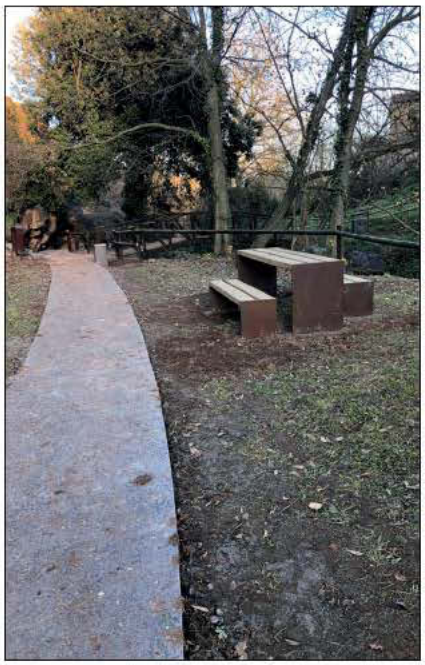

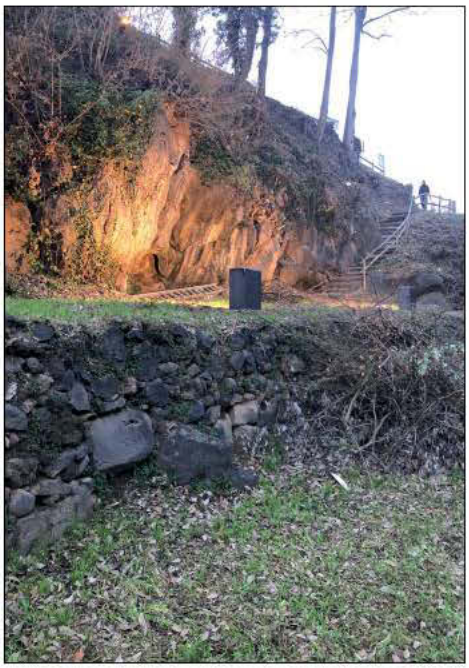

Finalitzades obres de millora del camí de la colada de lava al costat del riu Ser.

Aquesta obra està finançada amb 23.974€ pel Departament de Territori i Sostenibilitat i amb 13.000€ de recursos municipals.

Prova pilot per a la recollida de residus

Santa pau va ser un dels pobles escollits per realitzar aquestes proves pilot, i el mes de juny del 2019 es va dur a terme la implantació d'aquest nou model al barri de Can Blanc –Can Jofre i Can Potxa .

El model escollit va ser el de contenidors d'accés restringit accessibles amb una targeta d'identificació i codis QR a les bosses.
A part dels contenidors d'envasos lleugers, matèria orgànica i fracció resta, també es va instal·lar un contenidor tancat de paper i cartó a cada àrea de recollida.

Destacar que les proves pilot de recollida de residus passen amb nota a Santa Pau, complint els objectius fixats.

De cara a aquest any 2021 s'implementarà el nou model de recollida a Santa Pau i Mieres, es farà una reunió informativa als veïns i veïnes per explicar el funcionament d'aquest nou model.

El mercat

Des de fa un temps cada diumenge tenim el privilegi de fer les nostres compres al mercat situat al barri de Can Blanc-Can Jofre i Can Potxa.

El mercat compta amb unes vuit parades on podem trobar un rostidor de llenya, una parada de fruita i verdura, una de productes derivats del pa, una d'oli, vi i olives, una de bacallà, salaons, anxoves i bunyols, una parada d'embotits, una d'espècies i xocolates i també una parada de formatges d'elaboració pròpia.

Algunes d'aquestes parades són fixes cada setmana i en canvi algunes els i podrem trobar cada quinze dies.

Iniciativa integradora

Una iniciativa integradora ha estat la contractació de dos joves extutelats per la Generalitat.

En Hamza i n'Abdellah són dos jove d'origen marroquí que han tingut l'oportunitat d'accedir al món laboral i de formar part del dia a dia d'un poble com Santa Pau, gràcies al un programa del SOC. Aquests dos joves s'han incorporat a la brigada municipal.

L'objectiu de la línia Joves Tutelats i extutelats del Programa Treball i Formació és facilitar experiències professionals a un sector de població jove, especialment vulnerable, com són els joves tutelats i extutelats per l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per facilitar les transicions posteriors al mercat de treball ordinari.

Aquestes experiències professionals tenen una durada de 12 mesos i van acompanyades per accions de formació, a més cal destacar que el SOC cobreix el 100% de les despeses de la seva contractació per part de l'Ajuntament.

Estem convençuts que ens ajudaran i molt amb les feines de manteniment que realitza la brigada municipal a tot el municipi, així fem de Santa Pau un poble acollidor i integrador.

Aquí podeu consultar més informació del programa: https://serveiocupacio.gencat.cat/ca/detall/article/Nou-article-02070

Cristóbal Colón, guardonat pel Consell Social de la UAB

(Font: La Comarca d'Olot)

El president i fundador de la cooperativa La Fageda ha guanyat el Premi Universitat-Empresa, en el marc de la Nit del Consell Social de la UAB.

El Consell Social ha reconegut Colón per la seva trajectòria empresarial al capdavant d'aquest "projecte social i empresarial d'èxit i de singularitat específica que neix per donar tant una resposta terapèutica com laboral i que es desenvolupa en condicions de rendibilitat, eficiència i de competència de mercat".

El garrotxí ha estat un dels quatre premiats, juntament amb les investigadores Mara Dierssen i Fàtima Bosch, i l'escriptor Carlos Ruíz Zafón (*in memoriam*). Els premiats van coincidir a destacar la necessitat d'un model social basat en el coneixement i, en aquest sentit, van reivindicar la importància de la formació humanística dels universitaris. Segons Colón, és necessari que els grans científics també siguin exemplars des del punt de vista humà.

Gran iniciativa per part de la Cooperativa la Fageda que va convidar a tots els santapauencs a visitar les seves instal.lacions, va tenir molt bona acollida esgotant totes les reserves. Moltes gràcies!

Tura Soler recull el Planes en un acte que debat sobre defectes i virtuts de la professió

NOEMÍ BADRENAS - REGIÓ 7 (31/01/20)

La periodista garrotxina d'El Punt Avui s'endú el guardó pel treball d'investigació del crim de Susqueda.

La periodista d'El Punt Avui Tura Soler va recollir ahir, a Manresa, el VII Premi Josep Maria Planes pel treball d'investigació periodística sobre *El misteri de Susqueda*, un conjunt d'articles publicats durant el 2018 sobre el doble crim que encara continua sense resoldre. L'acte es va celebrar a l'Espai Òmnium i la d'ahir va ser la primera edició en què el guardó era convocat per l'Ajuntament de Manresa i la Demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya. En aquest sentit, el president de la demarcació, Enric Badia, va remarcar que Manresa «ha de tenir i vol tenir un premi de periodisme».

El lliurament de premis el va precedir un diàleg sobre «El periodisme d'investigació avui» entre el periodista i escriptor Vicenç Villatoro i el periodista i membre de la junta de la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes Salvador Redó. Per a Redó, periodisme i investigació haurien de ser un «binomi indestriable», però, per a Villatoro, en qualsevol redacció s'ha de practicar «periodisme i periodisme d'investigació. Els necessitem tots dos. Els mitjans han de tenir peces d'agència però els periodistes han de tenir el mètode i l'actitud del periodisme d'investigació». Curiositat, hipòtesi, recerca. Les *fake news* també van tenir la seva part de protagonisme en la conversa. Villatoro confia en la «intel·ligència del receptor» i Redó, tot el contrari. Ambdós van ser molt crítics amb el tractament de «mentides» com a notícies a les xarxes, una pràctica molt vinculada a la «immediatesa» que no constrata les fonts i van estar d'acord que l'«objectivitat s'ha de combatre» perquè és una fita «impossible». Per a Villatoro, «seria horrorós que el periodisme fos objectiu».

El lliurament de premis va fer sortir a l'escenari els periodistes Natàlia Vila i Albert Cadanet, que, conjuntament amb Àlex Font i Albert Martín, van signar els treballs publicats al diari Ara l'octubre del 2018 sobre la *Guerra econòmica arran de l'1-O*. Un treball premiat ahir amb una menció especial. Els periodistes van agrair a la seva capçalera la predisposició per poder fer la seva feina.

La guanyadora del setè Planes d'investigació periodística, la periodista garrotxina Tura Soler, guardonada per unanimitat del jurat, va explicar que havia estat la demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes qui va presentar el seu treball al premi, i va assenyalar que ella feia més anys que és en aquesta professió que els que tenia Planes quan van ser asassinat (29 anys). La veterana periodista va criticar l'«atrinxerament darrere els gabinets de comunicació» i la pressió per ser els primers a les xarxes. L'alcalde, Valentí Junyent, va tancar l'acte recalcant la necessitat social del periodisme. I si és possible, més «reposat».

Donació de sang a Santa Pau

El dia 21 de gener, abans de l'inici de la pandèmia, es va fer la primera donació de Sang de l'any a la nostra vila; amb un resultat de: 26 donacions i 4 oferiments.

La segona donació de l'any, es va fer el dia 16 de setembre i en plena pandèmia. Amb cita prèvia i totes les mesures de seguretat, els donants varen respondre una vegada més amb una gran solidaritat i generositat; es van aconseguir: 46 donacions i 8 oferiments.

La casa grada, d'Arnau Vergés, premiada als Premis d'Arquitectura de les comarques de Girona

La casa grada, la reforma i ampliació d'una de les "cases barates" del grup de Sant Pere Màrtir d'Olot, ha resultat premiada en la darrera edició dels Premis d'Arquitectura de les comarques de Girona. Concretament, aquest projecte de l'estudi del santapauenc Arnau Vergés ha rebut el màxim reconeixement en la categoria Arquitectura d'habitatge, un premi concedit *ex aequo* amb l'obra "Una casa de poble" de Masarac, del despatx Atheleia Arquitectura.

Els Premis d'Arquitectura de la comarques de Girona són un certamen anual convocat pel Col·legi d'Arquitectes que ja acumula una llarga trajectòria de 23 edicions. En les dues edicions anteriors, dues obres del mateix arquitecte construïdes a Santa Pau han rebut també el màxim reconeixement de la seva categoria. Ens referim a la Casa Retina, que va rebre el premi en la categoria d'Arquitectura de l'edició del 2018, i a la intervenció en una casa de Vila Vella "Cadira, persiana, corda", que va rebre el premi de la categoria de rehabilitació l'any 2019.

Xavi Planas, il·lustrador

En Xavi Planas és un apassionat del dibuix de tota la vida, possiblement des de ben petit, ja que la seva mare li feia dibuixos per tenir-lo distret.
Va viure tota la infància i joventut a Santa Eulàlia de Ronçana (Vallès Oriental) on va cursar els estudis i va començar a formar-se com a dibuixant a les classes de dibuix de la Carme Martín, amb la vocació sempre clara d'assolir ser dibuixant professional.

Passats els estudis habituals i tres anys en una acadèmia de dibuix barcelonina, va conèixer a l'Ivan Boix i va entrar a formar part de l'incipient IBOIX Estudi, on treballa des de 1999. L'estudi va anar creixent poc a poc i actualment treballa pràcticament en exclusiva per Disney Publishing, fent adaptacions a conte de franquícies com Cars, Brave, Blanca Neus i els set nans, Pinocchio, Vaiana o Del Revés i també realitzant murals per parcs d'atraccions Disney.
A part de les feines per Disney, també treballa al camp de la publicitat i el packaging per clients com Pastoret, Simón Coll, Siggi's, Danone o Aldi.
Pinta tant en tècniques tradicionals com l'aquarel·la, el gouache o l'oli, com en format digital, mitja amb el que realitza actualment el gran gruix de la seva feina. També exerceix de professor de color a l'acadèmia de dibuix professional Iboix Escola.

El 2002 va fer un parèntesis d'un parell d'anys de la feina que realitzava a l'estudi i va estar dirigint la part escenogràfica d'una empresa d'espectacles, on dissenyava el vestuari i l'escenografia; també construïa i pintava els decorats, fins a dibuixar els cartells publicitaris. Va ser durant la realització d'aquests espectacles on va conèixer a la santapauenca Alba Pedrosa, maquilladora i caracteritzadora, la seva parella i el motiu pel qual anys després van decidir establir-se a Santa Pau, on desde el 2009 viuen al barri de Ca la Guapa i on han tingut un parell de santapauencs, en Lluc i en Quim Planas Pedrosa.

El temporal Glòria

A causa del temporal Gloria del passat mes de gener de l'any 2020 es van malmetre diverses infraestructures del terme municipal.

Santa Pau va ser de les zones més afectades de la Comarca de la Garrotxa i també del conjunt de Catalunya amb una precipitació acumulada de més de 400 mm entre el 19 al 23 de gener.

Degut a les destrosses del temporal, a diferents punts del municipi, l'Ajuntament de Santa Pau, ha hagut de realitzar un total de 42 actuacions (esllavissades, neteja i reparació de passallisos, camins i carreteres...) entre d'altres.

Aquestes actuacions, no previstes, han tingut un cost d'un total de 156.000€ del pressupost municipal. A dia d'avui, només hem obtingut un ajut de 34.700€ de la Diputació de Girona. Cap ajut de la Generalitat i cap Ajut de l'estat. Comfiem i tenim l'esperança, que al llarg dels propers mesos (ha passat un any ja del temporal) arribi algun altre ajut per tal que l'Ajuntament no s'hagi de fer càrrec únicament i exclusivament, del cost d'aquestes actuacions inesperades.

Les dones i el poder

Enguany, volem dedicar aquest espai a algunes de les dones que estan aconseguint trencar l'anomenat "sostre de vidre". Pensem que un sostre el tenim per sobre i per tant no ens permet elevar-nos i si a més és de vidre, costa de veure que hi és, per això pot ser que a vegades no ens adonem que hi és i que és aquest el que ens està impedint anar més amunt. Aquest "sostre de vidre", entès metafòricament, fa referència a la barrera invisible que representen els impediments i limitacions amb què es troben les dones per accedir a llocs de responsabilitat en les seves respectives carreres professionals. L'origen de l'expressió data de l'any 1986 en un article del *The Wall Street Journal* on es definien les barreres del sostre de vidre (*glass ceiling barriers*). En l'article es feia esment de què independentment dels mèrits i èxits laborals, les dones ho tenen més difícil per créixer professionalment. Les darreres eleccions dels Estats Units són l'excusa perfecte per parlar en aquest article de les dones i la seva relació amb el poder tant polític com dins d'empreses.

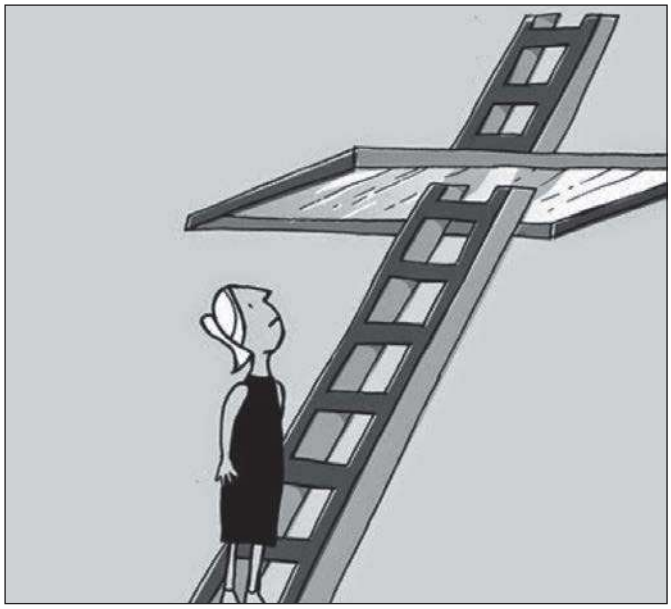

Kamala Harris, la primera vicepresidenta dels Estats Units

Després de dues dones que van ser candidates a la vicepresidència Dels EEUU, la Geraldine Ferraro (1984, pels demòcrates) i la Daska Sarah Paulin (2008, pels republicans), **Kamala Harris** ho ha aconseguit, i serà la primera dona vicepresidenta dels EEUU, assolint la posició més elevada que una dona ha tingut mai dins el govern americà.

Aquesta advocada Índia Americana, filla d'immigrants (el seu pare és de Jamaica i la seva mare de l'Índia) va sortir a fer el seu primer discurs com a vicepresidenta electa tota vestida de blanc. Als EEUU, les dones pacífiques que volen expressar el seu empoderament en reclamacions feministes ho fan amb el color blanc de les sufragistes. Ho hem estat veient aquests darrers temps, quan la Nancy Pelosi (de la que parlarem més endavant) ha liderat les congressistes demòcrates per denunciar les polítiques masclistes de president Donald Trump i per això anaven al congrés i al senat vestides de blanc.

En el seu discurs va pronunciar ben solemnement aquestes dues frases tan importants per totes les dones i nenes que l'estaven veient: ***Tinc l'esperança que cada nena que ens està mirant aquesta nit, veu que aquest és un país de possibilitats. Jo soc la primera, però no seré l'última***. Aquí estem parlant del fet de ser la primera dona, però també podríem fer tot un article pel que representa que, a més, sigui una dona de color.

Kamala Harris, que serà nomenada vicepresidenta dels EEUU el proper 20 de gener de 2021.

La llista Forbes de les 100 dones més poderoses del món

La revista Forbes és la revista americana especialitzada en el món dels negocis i les finances que cada any publica un seguit de llistes amb diferents tòpics per "detectar" grans fortunes, les persones més poderoses del món, les 100 celebritats entre

altres...i les 100 dones més poderoses del món.

Farem un repàs a les 10 primeres dones de la llista del 2019 (encara no es disposa de la llista 2020). Entre aquestes, 4 es dediquen a la política, 5 són dones executives en cap de diferents empreses i una és la dona més poderosa en filantropia.

Entre les polítiques trobem a l'**Àngela Merkel** (1) que va ser la primera dona cancellera a Alemanya el 2005. Ha liderat durant 4 mandats l'economia més gran d'Europa i va conduir el seu país per la gran crisis financera fins assolir un nou creixement econòmic. Podem destacar el fet de que ha estat una dona capaç d'enfrontar-se a Donald Trump, ha liderat la política dels refugiats permetent que més d'un milió de refugiats siris entressin a Alemanya i no ha dubtat en aplicar les mesures que calen per fer front a la pandèmia del COVID-19, que ella mateixa defineix com "el repte del segle". La **Nancy Pelosi** (3) presidenta de la Cambra de Representants des Estats Units, ha estat fins a l'elecció de la Kamala Harris al 2020 com a vicepresidenta, la dona escollida de més alt rang en el seu país i la segona en la presidència. Enguany, va iniciar el quart procés de judici polític de la historia dels EEUU contra el president Donal Trump.

Les altres dues dones polítiques tenen càrrecs de responsabilitat en les estructures de la Unió Europea. La **Christine Lagarde** (2) va convertir-se el 2019 en la primera dona que dirigeix el Banc Central Europeu i per tant està al carrec de la política monetària Europea en un moment d'incertesa geopolítica i desacceleració del creixement econòmic. L'**Úrsula von der Leyen** (4) va ser nomenada presidenta de la Comissió Europea, la branca executiva de la UE. És la primera dona que es la responsable de la legislació que afecta a més de 700 milions d'europeus.

La **Melinda Gates** (6) és la dona més poderosa en filantropia com a coopresidenta de la fundació Bill i Melinda Gates (la fundació benèfica privada més gran del món) que com a part de la seva missió d'ajudar a les persones, ha dedicat molt de treball als drets de les dones i nenes.

Si passem a les dones Executives en cap (CEO, Chief executive officer), trobem a la llista a la **Mary Bara** (5) de General Motors, que des del seu càrrec ha invertit mils de milions en vehicles elèctrics i cotxes autònoms. Cal destacar que aquesta empresa és un dels únics negocis globals que no tenen bretxa salarial de gènere.

L'**Abigail Johnson** (7) de Fidelity Investment, corporació multinacional nord-americana de serveis financers, va assumir el càrrec del seu pare en l'empresa que va fundar el seu avi. També hi ha entre les primeres, una espanyola, l'**Ana Patricia Botín** que és la presidenta executiva del Banc Santander. El seu Banc s'ha centrat en els emprenedors, recolzant les petites empreses i les empreses propietats de dones. La **Ginni Rometty** (9) d'IBM va liderar la transició de l'empresa a una companyia de dades. Ha estat la responsable de posar la computació cognitiva en el centre de seva estratègia pel futur. Els seus esforços per mantenir a les dones com a força de treball inclou una llicència parental extensa i un programa de lliurament de llet materna. Finalment, trobem a la **Marylin Hewson** (10) de

Les 10 dones més poderoses del món segons la llista Forbes del 2019. Les 4 imatges superiors corresponen a dones que es dediquen a la política, i les de les imatges inferiors a executives en cap de diferents empreses, excepte una que ho és en filantropia.

Lockeed Martin que ha dirigit hàbilment la posició de l'empresa de defensa a la Vanguardia de la seguretat, la indústria aeroespacial i la tecnologia, fent pujar les accions de l'empresa un 300% des del 2013.

Ha quedat palès en aquest breu repàs de dones poderoses, que les dones polítiques ocupen les primeres posicions, i per això, anirem a fer una ullada a les dones polítiques a nivell europeu que en l'actualitat són les que tenen el més alt poder al seu país respectiu. Hi trobem 7 primeres: la **Katrin Jakobsdottir** (Islàndia), **Erna Solberg** (Noruega), **Sanna Marin** (Finlàndia), **Zuzana Caputova** (Eslovàquia), **Katerina Sakellaropoulou** (Grècia), **Ana Brnabic** (Sèrbia) i la **Mette Frefe-rinksen** (Dinamarca); dues presidentes: la **Keri Kaljulaid** (Estònia) i la **Salomé Zourabichuili** (Geòrgia) i finalment, com a cancellera destaca la dona considerada la dona més poderosa del mon, l'**Àngela Merkel** d'Alemanya.

Tot i que la situació de les dones ha millorat després de 34 anys de la primera referència al "sostre de vidre", hem de reconèixer que encara ens manca molta feina per fer. Si haguéssim de dir quin país entre Espanya o EEUU té un índex de bretxa de gènere més desfa-

Les 10 dones que ocupen les més altes posicions de poder polític en els seus respectius països a Europa.

vorable, quin escolliríem? Segons les dades del 2020 publicades pel Fòrum econòmic Mundial en una valoració entre 145 països estudiats en base a 4 índex (assoliment educatiu, salut/supervivència, economia i empoderament polític), EEUU ocupa la posició 53 mentre que Espanya està 45 posicions pel davant, en la vuitena posició.

Així doncs, cal treballar cada dia perquè aquest "sostre de vidre" que hi ha actualment en les diferents carreres professionals, en els salaris que es perceben i en les oportunitats a que es tenen dret, s'esmicoli en trossets i desapareguin els estereotips i rols socials que el mantenen.

DE TOT UNA MICA

JAUME BERGA CLOTA

Espai sense fum

Estarem tots d'acord que el tabaquisme actiu i/o passiu pot tenir conseqüències negatives sobre la nostra salut, i s'ha demostrat que fumar ens pot portar a patir malalties molt greus. És per això que hem cregut que era necessari conscienciar als usuaris del Consultori Local de Santa Pau dels efectes nocius del tabac delimitant un espai sense fum just al davant, amb la campanya "**Fem Salut. Gràcies per no fumar**".

De la mateixa manera, ho hem fet extensible a tota la zona de davant de l'Escola Joan Maragall i la Llar d'Infants, contigua al consultori, i on cada dia es produeix l'entrada i sortida d'un gran nombre de nenes i nens. Aquests petits i petites són el futur del nostre poble i és per això que hem de vetllar per la seva salut. És responsabilitat de tots el fer-ho possible.

CHARO RAMÍREZ RUEDA

...i l'amor i la tramuntana em van dur fins aquí!

Què fa una empordanesa a la Garrotxa? Ser feliç o com a mínim intentar-ho, doncs en aquests temps que corren, ja és molt. Aquí he creat una nova vida, a la meva família i és a on volem continuar creixent com a persones, creant nous records i vivint i compartint noves experiències.

Fa molts anys, de ben petita, vam venir de colònies amb l'escola aquí a Santa Pau. Eren les nostres primeres colònies. Vam pujar en aquell autocar deixant Roses al darrera per endinsar-nos en una gran aventura cap a terra aspra, cap a la terra dels volcans, dels fesols i dels faigs. Vaig recordar durant anys aquella sortida tan especial, però no aconseguia recordar el nom de la casa a on havíem passat aquelles dos nits.

Al cap de més de 25 anys , ja vivint aquí, vàrem anar passejant fins al Santuari de la Mare de Déu dels Arcs. Quina va ser la meva sorpresa quan vaig adonar-me'n que estava en aquella casa màgica de colònies envoltada d'un entorn meravellós. Havia anat a viure al poble on havia passat dos dels dies més fantàtics de la meva infantesa. Puc passar hores als Arcs mirant en silenci cap a Sant Aniol de Finestres sense cansar-me. Puc jugar i descubrir raconets amb la nostra mainada o correr amb la nostra gossa pel prat fins esgotar-me. Puc imaginar mil històries somiant desperta pensant en totes les abraçades que em queden per regalar a las persones que estimo. Puc inspirar, expirar i respirar com mai sense dur una mascareta i sobretot puc recordar un ventall d'experiències viscudes que ja no tenia presents. Mil emocions i sentiments floreixen en aquells instants arribant al meu jo interior, al jo d'aquella nena de llavors i que encara avui duc a dins.

Jo, que sense el mar no podia viure i vaig venir a parar a la muntanya. Per tant la meva essència, entre moltes altres coses, està formada per mar i per muntanya. Per llibertat i per protecció. Som envoltats de verd i de colors màgics durant la tardor, però sempre sense perdre de vista la costa des del Portal del Mar.

Ens encanta perdre'ns pel nucli antic del poble amb el seu increïble patrimoni, pels fantàstics gorgs de Can Cotilla o el Salt de Can Batlle i pel Caga-Rates, per Sant

Abdó i Sant Senén, per Sant Julià del Mont, per l'ermita de Sant Martí Vell, per La Fageda, pels volcans Croscat, Rocanegra, Santa Margarida... Aquest darrer gaudit des de totes les perspectives, doncs fins i tot he pogut endinsar-me en ell en glogus des de l'aire.

Aquest desembre de 2020 farà 10 anys que vivim aquí. Fins ara havíem gaudit lliurement de cada racó de Santa Pau. Però actualment tot ha canviat. Debem estar compromesos amb nosaltres mateixos i amb la natura més que mai i en mig de la pandèmia que ens ha tocat viure demano com a sanitària i com a ciutadana que tots posem una mica de seny, de responsabilitat i de respecte davant d'aquesta situació.

Està essent un any molt dur. Hem passat per un confinament llarg i això encara no s'ha acabat. Ens queda un llarg camí per recórrer. Estem en una crisi sanitària que ha comportat una crisi econòmica.

Per tant, tots tenim un compromís vers a aquest esdeveniment que no ens imaginàvem.

Nosaltres com a sanitaris ens hem confinat en cos i ànima pel que ens ha tocat viure. Estem vivint dos realitats, la que tothom veu des de fora i la que veiem nosaltres dia a dia dins dels centres hospitalaris amb tot el que això comporta. No ens feu creure que tot el nostre esforç està sent en va. Fem plegats que aquesta lluita sigui més contagiosa que aquest maleït virus i que no sentim la por i la decepció que a vegades s'apodera de nosaltres. Agafem el timó posant rumb a una nova vida pel bé comú i oblidant per un cop l'egoisme. Fem que quan mirem per la finestra no tornem a patir el silenci i la soletat del mes de març, abril i part del maig, en els que no hi havia ningú pels carrers. Evitem tornar a sentir el gran buit que va ocupar part dels nostres dies.

Sabem que gestionar tot això no és gens fàcil. Solem queixar-nos dels polítics o dels que manen des de les altes esferes i sempre acabem dient "si fos jo faria tal o jo faria qual". Doncs ara és el nostre moment. Actuem. Unim-nos. Entre tots ho podem aconseguir. Podrem continuar gaudint de tots els meravellosos paratges de Santa Pau i que ens tenen enamorats a la gran majoria i no anirem sols, sinó en companyia de les nostres famílies i dels nostres amics, en llibertat i sense coaccions. Ara estem en deute amb la vida i amb la salut. Fem-ho possible entre tots!

Una rosinca, dona d'un olotí i mare de tres santapauencs. L'Empordà a la sang i la Garrotxa al cor.

Santa Pau recull 87 quilos de deixalles

Una dotzena de persones va recollir vuitanta-set quilos d'escombraries a Santa Pau. La recollida va tenir lloc el diumenge 27 de setembre al matí i va durar dues hores i quinze minuts. Els participants es van reunira a la zona esportiva per anar al riu, on van recórrer un quilòmetre i mig. Pel camí, van recollir papers, ampolles, llaunes i plàstics de tot tipus. Un cop van haver fet la recollida, van fotografiar les bosses plenes d'escombraries. L'objectiu era conscienciar les noves generacions de la necessitat de netejar les lleres dels rius de residus.

Sopars al bosc

És una experiència gastronòmica i sensorial que es va dur a terme els divendres de juliol a Santa Pau. La Universitat ELISAVA (Bcn) és qui va projectar aquesta intervenció en el paisatge, dins el mòdul del màster d'arquitectura efímera encapçalat per l'arquitecte garrotxí Xevi Bayona (director artístic del Festival Lluèrnia d'Olot), creant un restaurant efímer en una roureda íntima i bonica de Santa Pau. Restaurants locals i col·laboradors de proximitat ens van delectar amb els seus menús per fer-nos viure, en el seu total, una experiència única a la natura on la música, les llums i el paladar van ser els protagonistes.

Identificació i signatura electrònica
idCATMòbil
Per fer els tràmits més àgils amb l'administració pública catalana.
Per a més informació: **www.santapau.cat**

Frances Serés Guillén

Premi Proa de novel·la 2020 amb *La casa de foc*

Francesc Serés Guillén (Saidí, 1972). Premi Proa de novel·la 2020 amb ***La casa de foc***, obra situada al Sallent de Santa Pau.

Enhorabona, Francesc, per aquesta novel·la que ens has regalat. Quant temps has dedicat a l'obra?

M'hi he dedicat d'ençà que vaig arribar al Sallent. Sense saber-ho ja l'estava escrivint aleshores, el que passa és que en aquell moment l'estava vivint, des del primer moment que vaig arribar, el 2006. Una altra cosa és el temps de redacció de la novel·la, que han estat gairebé cinc anys, és a dir, de quatre a cinc anys.Des del moment que decideixo que a això li he de poder donar una forma, hem de poder explicar-ho bé. Doncs, això uns quatre anys. Jo començo quan *La pell de la frontera* està, també per refugiar-me una mica del tema Faber, d'intentar aïllar-me de Faber, de les altres feines i treballar en una novel·la.

Una novel·la és dignitat, i els personatges tenen una dignitat humana enorme, m'interessava parlar del que realment s'està vivint aquí o com la gent viu, i d'aquí imagina-se coses.ys.

Ho trobaves a faltar, això de publicar?

Sí, no sabia quant fins que ho he publicat, és a dir, no sabia quant ho trobava a faltar fins que ara he publicat, perquè també han set uns anys de molta dedicació a les altres coses perquè volia que fos així, és a dir, que ningú pogués dir: "Està treballant allà, però mentrestant escriu les seves novel·les". No, els projectes han sortit molt bé, però al mateix temps jo mai parlava d'aquesta novel·la, i no ha estat fins que ha sortit que m'he adonat que necessitava tastar una mica aquesta sang una altra vegada (somriu).

Què has fet durant aquest anys?

Durant aquest anys, després d'acabar de publicar *La pell de la frontera*, vaig rebre l'encàrrec de l'Ajuntament d'Olot de pensar una residència d'arts, ciències i humanitats com la residència Faber. Vam començar de zero: la vam construir. Penso que ha sortit molt bé i ara està dins l'institut Ramon Llull i des de fa dos anys m'encarrego de l'àrea de creació de l'institut Ramon Llull. Bé, tot això és una feina molt absorbent també perquè hi ha un punt de feina dedicada als altres, també era una feina nova, i ara la Covid requereix molta atenció a tot.

En què consisteix la feina a l'Institut Ramon Llull?

Des de fa dos anys porto tota l'àrea de creació. La directora és la Iolanda Batallé i jo porto tota la part d'exportació i promoció de la cultura que no és literatura; la part de la literatura, perquè diguéssim no hi hagi conflicte d'interessos, és de la Izasku, que ho fa meravellosament bé i jo porto tot el que no és literatura: teatre, cinema, dansa, residències, música clàssica, contemporània, música de tot tipus, arts visuals, disseny, arquitectura, la Vienal de Venècia.... I si hi ha més coses totes em recauen a mi (riu). Quan m'has preguntat "què estava fent?"..., jo ja sempre dic que vaig molt enfeinat, però és que és veritat, quan dic que no tinc temps de passar a dir "hola" és que de vegades és això, són moltes hores al dia.

On et sents més còmode: en el relat curt o en la novel·la?

Abans sí, amb el relat curt, però ara diria que la novel·la ha vingut per quedar-se i que no crec ni que torni a la crònica ni a l'entrevista ni res; crec em ve de gust durant un temps fer novel·la, crec que m'hi sentiré més a gust.

Simbolitza un pas previ, fer relat curt? Ho tenies pensat així?

No, s'ha esdevingut així, no es planifica tant, de vegades: és més una cosa que et ve de gust fer. Cada vegada penso més que, perquè les coses surtin bé, t'hi has de sentir molt a gust, te les has de creure molt, han de tenir aquest punt de màgia, de voluntat, d'amor, de compromís i que moltes vegades et dius: "Fes el que et vingui de gust". I ara et ve de gust això, doncs novel·la. A la vida no hi ha una mà que digui has d'escriure novel·la o has d'escriure contes, no! Deixi'm estar que faig el que puc.

Com vius tot aquest èxit? T'esperaves el premi?

(riu) No, a veure, és a dir, els èxits sempre són relatius. El premi és una cosa meravellosa, també era una aposta, podrien no donar-me'l: hi havia 46 obres i n'hi havia de molt bones. Jo estic content en primer lloc d'haver tingut l'oportunitat d'escriure que no és fàcil, haver robat el temps per escriure no és fàcil; segona, que la novel·la finalment tingués una forma que guanyés un premi; tercer, l'oportunitat de publicar-la que no és fàcil i surti ben editada. Finalment, la recepció, o sigui, que això és una cadena que ve de molt lluny, que no ho pensem però són molt passos previs... L'alegria és tot això.

Què et porta a escriure una novel·la sobre el Sallent?

Doncs que hi he viscut una part de la meva vida i he conegut gent meravellosa i que durant uns anys va ser casa meva i que és una casa que no abandonaré mai. És a dir, jo vinc a caminar sempre que puc a la Serra de Finestres, a Pruan o a Sant Julià de Mont. És casa meva.

Què hi ha de veritat i què hi ha de ficció a la novel·la?

Hi ha molta part de veritat i hi ha molt part de ficció. La part interessant és com fas ficció de la veritat. Com fas que la veritat sembli ficció, això és el més important, és una novel·la, per tant, el lector ha de tenir la sensació que tot és veritat però que tot és mentida al mateix temps; que és una veritat diferent, que és una veritat imaginativa, aquesta és la gràcia de la novel·la, que el pacte amb la realitat és un altre. I per això pots introduir totes aquestes coses. La part interessant des de la perspectiva del lector "per què t'ho vols creure, tot això? Quina necessitat tens, lector, de creure't tot això? Per què necessites aquesta història?". Perquè tenim tots –i ara estava llegint Kens Aguroe, un escriptor japonès que és brutal–, m'ho empasso tot. Per què tenim aquesta necessitat de relat? Per què tenim sempre aquesta necessitat que ens expliquin coses? Que ens les expliquin bé, amb una forma plausible, una forma adequada? Per què necessitem que ens entretinguin amb una història que no és la nostra? Més enllà de si és veritat o és mentida, la pregunta és aquesta: quina necessitat en tenim? Doncs, molta. Som això.

Com construeixes els personatges principals de l'obra? Na Mar, en Jordi, na Carmina...

Són personatges que en part jo conec, tinc experiència personal dels tres personatges i el que faig és ajuntar-los, és donar-los una vida comuna. Jo conec un saurí com aquest, una Mar i conec una Carmina, els conec molt. La cosa maca és quan s'han ajuntat tots tres i dius... hòstia! I quan jo els conec i explico com són i a través d'ells em conec a mi mateix, és a dir, aquesta és la part de dir com els crees; no, no els creo, ja hi són, el que passa és que els transformo, els recreo, els imagino diferents fins al punt de fer-los irreconeixibles, però encaixen, la gent s'ho creu, s'ho pot creure. Aquesta és la cosa, l'únic mèrit que tinc és fer-t'ho creure, la resta..., no hi cap altre mèrit, és a dir, et tinc enganxat aquí fent-ho creure i al mateix temps no d'una manera que en diguéssim artificial, de tècniques d'escriptura..., no,

sinó d'una manera humana, de contingut humà... Aquesta és la part interessant.

Com s'explica el que no sabem explicar-nos?

Doncs suposo que aproximant-nos-hi amb cautela i sabent que mai no podrem explicar-nos-ho del tot. De tota manera, això també és literatura, saber que deixem espais oberts al pensament i a la interpretació del lector.

Com veus el futur del Sallent, de Santa Pau?

No ho sé, a mi m'agradaria pensar-lo amb esperança, però amb esperança ho miro tot, si t'hi fixes. Quan t'ho mires tot bé, i jo ja tinc 48 anys, d'alguna manera em queden uns 20 anys de vida útil, de treball per als altres, jo no necessito ser molt ric, no he treballat mai per a això, però sí que voldries tenir una esperança que el món és com aquells personatges que diuen que hi ha un moment del llibre que ho diu: "La mateixa gent que havia tingut esperança en el futur ara el mira amb por". Doncs, bé, m'agradaria pensar que la gent ja no té temps de mirar amb por al futur. M'agradaria pensar que això és possible, que és una cosa que la volem tots, que estarem millor que no estàvem.

I políticament?

Però no tan sols políticament, sinó políticament, ecològicament, des d'un punt de vista social, és a dir, que anirem deixant enrere merdes dels segles passats, que això anirà millor.

Tens algun projecte literari a la vista?

Sí (riu), però clar, com que aquest us ha sorprès a tots, el que no faig és explicar-los, perquè si els expliques aquestes coses desapareixen. Sí, tinc coses a la cartera.

Enguany vam tenir l'honor de tenir-te de pregoner, què va significar per a tu?

L'honor va ser meu, són aquestes coses que dèiem del futur: malgrat la pandèmia i malgrat tot, pensar que fèiem una festa que em convidàveu a mi com una persona estimada al costat del David, que també és una persona estimada per mi i per la gent, poder fer un pregó en un dia festiu en un any tan dur com aquest, va ser fantàstic. Va ser un honor, i ho dic amb carinyo, la gent em diu "però és un poble petit", però això és igual, cada lloc té la seva dignitat i jo em sento honorat. Ostres, quan la gent et dona una oportunitat de dir unes paraules és importantíssim, això, comparteixes amb els altres un temps, és un ritual, és una manera de trobar-se. Ara mateix això quedarà per sempre, un any en alguns annals, en alguns escrits que en David i jo vam fer un pregó, i fixa't que ha quedat gravat el que vam dir... És que això és la tradició! Qui serà el de l'any que ve? I així ens anem trobant cada any, com la festa del Sallent que surt al llibre.

Esports

MEMÒRIA 2020

Aquest any amb el virus de la Covid-19 no s'ha pogut fer l'esport que tothom hauria volgut fer. Ha estat complicat perquè han hagut de conviure la seguretat de les mesures per minimitzar les opcions de contagi del virus amb les ganes de fer esport.

A vegades ens creiem que l'esport és només una manera d'estar en forma, però crec que també és una manera de tenir la ment ocupada, sobretot en aquests dies difícils per molta gent...

No s'ha pogut fer la cursa de la fageda, la cursa de BTT ni altres esports col·lectius que teníem intenció de poder organitzar, com partits de futbol per les festes o algun campionat de tennis i pàdel.

Tot i això hem tingut oberts els recintes esportius quan les restriccions ho han permès, amb les mesures de seguretat que tocaven en cada moment, i la gent ha pogut fer un xic d'esport.

Esperant que les coses millorin i podem fer esport tranquil·lament sense tantes mesures de seguretat, i també que la gent que vulgui veure esport pugui anar als recintes i veure el seu familiar, parent o veí de torn...

ARMAND PLANAS BUXEDA

EQUIP VETERANS DE SANTA PAU

El futbol veterà de la Garrotxa i per tant l'equip dels Veterans de Santa Pau tampoc va poder acabar la temporada 2019/2020 per culpa del "bitxo" que tots estem patint.

Aquest any la lliga estrenava la modalitat de futbol-7, bàsicament motivat perquè a la majoria dels equips els hi costava molt reunir 14 o 15 jugadors per jugar a fútbol-11 i el campionat perillava al no poder comptar amb prou equips.

En total el nostre equip va jugar 7 partits i de seguida es va veure que tot plegat era molt més intens, es participava molt en el joc i els prop de 8 gols de mitjana en cadascun dels partits ja donava entendre que aquest nou format seria un èxit.

A partir del partit que es va jugar contra el Cantonigròs, el dia 7 de març de l'any passat, ja no es va poder disputar cap altre partit i per tant els entrenaments, des d'aquesta data, també han estat comptats.

Precisament aquesta era la 20ª temporada que competien en la Lliga Comarcal després de que a l'any 2000, un grup de joves veterans de Santa Pau amb ganes de seguir jugant a futbol i de passar-ho bé, es van trobar al Centre Cívic i van decidir formar un equip de veterans. Sorteig de dorsals, el 7 per en Javi, el 9 per en Nan, el 10 per l'Aniol..., nou equipatge amb els colors groc i negre del club, i a jugar entre altres camps a Batet.

A partir dels entrenaments, dels partits, dels sopars, de les sortides al País Basc, de les festes d'estiu, dels dinars amb les famílies a "La Canova",... s'ha anat creant un vincle entre tothom, que al final no deixa de ser una manera més de "fer poble".

Esperem que no falti la salut i que ben aviat tot torni a la normalitat.

FUTBOL

La covid castiga durament la competició regional de futbol.

Com és sabut, no es va poder finalitzar la temporada 2019-2020, que d'un dia per l'altre es va donar per finalitzada. L'últim partit el vam disputar al camp del Sant Ponç AT.A. amb una dura derrota per 4-1. Malgrat aquest mal resultat, l'equip es trobava a la part mig alta de la classificació, cosa que feia preveure un final de temporada emocionant optant de nou a pujar de categoria.

La temporada 2020-2021, degut a la pandèmia, es va iniciar més tard del que era habitual i amb molts canvis, tant pel que fa a l'equip tècnic, com pel que fa a la incorporació i comiat de molts jugadors. Però, al cap de dues jornades disputades és va haver de suspendre la competició, sense a dia d'avui tenir la certesa de si es podrà reprendre o no.

L'equip només va poder disputar dos partits.
Inici espectacular i esperançador de la temporada a casa amb una gran victòria per 2-1 davant el Campdevànol U.E.A un dels equips que probablement haguessin estat a la part alta de la taula. Segon partit, derrota per la mínima a la al Camp del Fontcoberta U.E.A. i fins aquí tot el futbol que fins a dia d'avui hem pogut gaudir.

Una llàstima veure el camp tancat i sense activitat els caps de setmanes. Esperem, ben aviat poder tornar a animar el nostre equip.

CICLISME

Durant el cap de setmana del 12 i 13 de setembre a la ciutat de Barcelona, es va celebrar el trofeu internacional de Pista "Memorial Miquel Ploblet". El jove Santapauenc Lluc Plana Juanola, hi va participar obtenint uns excel·lents resultats.

Campió de Catalunya de Madison, campió de Catalunya de fons, tercer classificat a la competició de Keirin.

Enhorabona!

MILLORES EN LA PAVIMENTACIÓ DEL POLIESPOSTIU

MILLORES IL·LUMINACIÓ

Millores d'il·luminació a l'avinguda Joan Pinsach (accés al Pavelló Poliesportiu de Santa Pau).

TENNIS

Tot i l'impacte de la pandèmia, l'activitat de la secció de tennis al llarg d'aquest any s'ha pogut dur a terme i hem consolidat el nombre de participants en els diferents grups existents.

Els grups que tenim actualment són:

GRUP INFANTIL: 8 alumnes (Edats de 3 a 6 anys). Mantenim el mateix nombre d'alumnes.

GRUP PRIMÀRIA: 4 alumnes (Edats de 6 a 9 anys). Hem consolidat el grup.

GRUP SECUNDÀRIA: 7 alumnes (Edats de 12 a 14 anys). Mateix grup. (Hem participat en els tornejos possibles).

GRUP SÈNIOR: 12 (Adults). Grup consolidat.

Els nostres objectius són:

GRUP INFANTIL: Jugar, psicomotricitat i aprendre cops bàsics jugant. Entrenen 2 dies a la setmana 1,30h (els dimarts i els dijous).

GRUP PRIMÀRIA: Aprendre tots els cops bàsics. Continuen jugant però ja entrenen segons l'últim mètode de tennis Green. Comencem els cops de perfeccionament. Entrenen 2 dies a la setmana 1,30h x 2 (els dijous i els dissabtes).

GRUP SECUNDÀRIA: Consolidar tots els cops bàsics i de perfeccionament. Comencen a competir Inter clubs i campionats d'un dia. Entrenen 3 dies per setmana. (1,30h x 3). Aquest 2020 s'han fet 4 Inter clubs.

GRUP ADULTS: Divertir-se i perfeccionar la tècnica jugant a tennis. Entrenen 2 dies per setmana (1.30h x 2). Aquest 2020 hem seguit el ritme d'entrenaments malgrat les interrupcions a causa de les mesures relatives a la COVID-19.

TENNIS

DADES INTERÈS:

En Lluc Mir, jugador santapauenc, continua progressant i fent passes importants. En aquest 2020 ha aconseguit els primers punts ATP/ITF. En el rànquing es troba: 110 absolut d'Espanya (Categoria Sènior) a un pas d'estar entre els 100 millors espanyols. (Primera).

Aquest anys s'han substituït les dues xarxes de les pistes gràcies a la col·laboració de l'Ajuntament de Santa Pau. Això ha suposat una important millora per la pràctica del tennis. Igualment, l'Ajuntament ha millorat l'espai d'accés a les pistes, una actuació que suposa una millora de les instal·lacions.

Continuem treballant amb la mateixa passió pel tennis, amb la nostra pedagogia basada en transmetre els valors de l'esport als nostres alumnes, i complint amb rigor totes les mesures i indicacions que ens fan arribar tant des de la Federació com des del nostre Ajuntament.

ESCACS

Albert Badosa Romañó (Club Escacs Santa Pau) insígnia de plata de la Federació Catalana d'Escacs

Cada temporada, i en el marc de la Festa dels escacs catalans la Federació Catalana d'Escacs, atorga una distinció a aquelles persones que ha destacat en el seu treball i dedicació als escacs. Aquest 2020 la menció recaurà a una persona molt apreciada i valorada als escacs gironins, catalans, francesos i d'arreu: el Sr. Albert Badosa Romañó.

L'Albert Badosa té una destacada trajectòria com a jugador, organitzador i president del seu club, el Club Escacs Santa Pau, a més d'un gran dinamitzador i entusiasta dels escacs. Des del 2014 al 2019 va exercir el càrrec de delegat territorial de Girona a la junta directiva de la Federació Catalana d'Escacs.

Per la delegació gironina és un orgull i satisfacció que el Sr. Albert Badosa hagi acceptat la insígnia, que vol posar en relleu tota la seva tasca en el món dels escacs, ja sigui a la Garrotxa com als clubs de la lliga francesa on també juga, de manera incansable, els seus campionats per equips. El més sincer agraïment per tot aquest temps de dedicació al nostre esport i afició.

JORDI PUIG - MIA PAGÈS

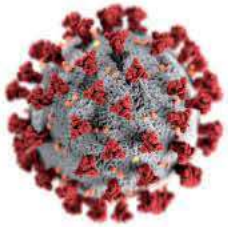

COVID-19

El coronavirus SARS-CoV-2 es va detectar per primera vegada al desembre de 2019 a la ciutat de Wuhan (Xina).

La manca d'immunitat prèvia al virus ha provocat un ràpid augment de pacients infectats a tot el món originant una pandèmia que ha provocat un dels majors reptes de salut que ha hagut d'afrontar la humanitat en els darrers cent anys.

La malaltia causada pel SARS-CoV2 té un espectre clínic molt ampli, la majoria dels pacients infectats (80%) han experimentat una malaltia lleu. Els principals símptomes són:

Febre, tos seca i sensació de falta d'aire, altres símptomes que poden fer sospitar infecció per COVID-19 són: anòsmia (pèrdua d'olfacte), agèusia (pèrdua del gust) odinofàgia (mal de coll), dolors musculars, diarrees, dolor toràcic o cefalees (mal de cap).

És molt important conèixer l'inici dels símptomes, si han estat en contacte amb pacients COVID-19 positius confirmats i si tenen factors de risc associats (diabetis, obesitat, malaltia cardiovascular, hipertensió, immunosupressió,...)

¿Qué fem des del consultori?

CASOS POSITIUS ASIMPTOMÀTICS (sense símptomes)

S'han identificat mitjançant els cribatges poblacionals, centres educatius, residències de gent gran, contactes estrets de casos positius. Aquests casos queden registrats directament en el programa informàtic prèvia detecció dels rastrejadors.

Fem seguiment telefònic per part d'infermeria i alertem a les gestores COVID ubicades al CAP Garrotxa per avaluar els contactes estrets (un quart d'hora sense mascareta i a menys de 2 metres) que ha tingut en les darrere 48 hores.

El metge de capçalera fa la baixa laboral si no pot realitzar teletreball.

CASOS SIMPTOMÀTICS que puguin ser COVID-19

GREUS, si no es pot desplaçar al centre mèdic per afectació important de l'estat general anem a domicili, valorem la gravetat, fem el test ràpid i derivem a urgències del Hospital d'Olot si considerem que el seu estat ho requereix.

MENYS GREUS, són pacients que acudeixen al consultori, valorem els símptomes i quants dies porten amb els mateixos i fem el test ANTIGÈNIC RÀPID:

1. Si el test és positiu CONFIRMEM infecció, recomanem aïllament 10 dies, alertem a les gestores COVID, fem la baixa laboral i si no està greu remetem a domicili i es faran controls telefònics periòdics per metge i/o infermera de capçalera.

Si presenta símptomes de gravetat derivem a urgències.

Si tenim dubtes de la gravetat demanem radiografia de tòrax urgent, li faran en 24 hores i la veurem el dia següent.

2. Si el test d'antigènic és NEGATIU però porta més de 5 amb símptomes, o tenim dubtes raonables, derivem al Cap d'Olot per fer PCR el dia següent.

CONTACTES ESTRETS

Els casos estrets d'un positiu faran confinament 10 dies des de l'últim dia de contacte amb el cas positiu, se li realitza la baixa laboral si no pot fer teletreball.

TRACTAMENT I SEGUIMENT

El tractament d'elecció que donem als pacients que enviem a domicili és el paracetamol. Donarem tractament antibiòtic només ens les casos en què sospitem infecció bacteriana.

El seguiment que fem és a les 24/48 hores , si presenta bona evolució farem seguiment telefònic, i si presenta criteris de mala evolució el derivarem a l'hospital.

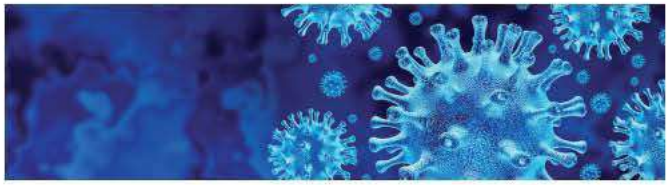

ESTEVE MIRÀNGELS FEIXAS - VETERINARI D'ABELLES (WWW.APICESTEVE.CAT)

Ser abella o no ser

Tanco els ulls i m'imagino estirat en un bell prat d'herba frondosa, excessivament alta per ser d'un jardí, però en perfectes condicions per al pasturatge. El sol primaveral m'escalfa el front, les fragàncies florals embriaguen la meva pituïtària nasal i el brunzit de les abelles exciten fortament el meus cilis auditius.
Qualsevol apicultor ha somiat un moment com aquest, rodejat per una extensa biomassa mel·lífera i un ramat infinit d'abelles recol·lectores. Un món feliç per a tothom, i un lloc on esdevenir abellaire no fos una empresa plena d'entrebancs, amb un sense fi d'esglais sanitaris i productius.

Malauradament ens ha tocat viure els pitjors anys de la història de l'apicultura, en un imbricat enigma biològic que està portant a les abelles a la seva dràstica desaparició. Un malson que no és exclusiu dels enamorats de les abelles, sinó d'una humanitat insensible que no s'adona del greu error de les seves accions més quotidianes.

La davallada de les poblacions apícoles tenen, i sobretot tindran, efectes devastadors en la salut general dels ecosistemes i en la productivitat global del sector primari. Les abelles són autèntics bioindicadors de l'estat de salut del nostre món natural, un semàfor que ja fa temps que senyala ambre i té ganes de posar-se vermell.

El dilema ja no és una simple discussió cromàtica, sinó l'inici o no d'un camí de no retorn i una autèntica deshumanització de la natura. La no rectificació comportarà el trencament del cordó umbilical que ens identifica com a éssers naturals, i el trencament de qualsevol dels lligams envers dels nostres ancestres. Sense canvi esdevindrem conglomerats cel·lulars sotmesos a la selecció artificial dels nostres propis avenços tecnològics, menyspreats per un planeta sense cap mena de futur ni esperança.

L'holocaust assenyalat per aquestes paraules poden assemblar-se excessivament als vells discursos de les agrupacions naturalistes, que treballen incansablement en la defensa de la biosfera. En canvi, en els ulls i treball diari d'un apicultor, esdevenen una certesa amenaçadora que hom valora com a propera i inevitable, sinó fem un gir en la nostra maldestre actitud.

La pèrdua d'abelles dels assentaments apícoles han esdevingut una tradició massa arrelada en l'arrencada primaveral de cada nova temporada. En definitiva, colònies massa dèbils per suportar uns hiverns no especialment freds però, en canvi, excessivament secs. Les abelles són insectes peculiars, molt especialitzats i per tant, molt sensibles als canvis del seu hàbitat. La seva fortalesa com equip deixa al descobert la seva feblesa individual, davant l'efecte permanent dels pesticides tòxics.

La figura de l'humà en la vida de les abelles és molt recent, de tant sols uns pocs milers d'anys. El sedentarisme busca garantir l'obtenció dels aliments en la proximitat dels emplaçaments humanitzats, essent per tant necessària la manipulació dels cicles biològics de totes aquelles espècies animals i vegetals escollides. Les abelles però, en foren una clara excepció, doncs tot i habilitar-los-hi unes caseres no naturals, el vol de les abelles continuaria assilvestrat per sempre.

Els apicultors o abellaires han estudiat amb paciència i rigor les meravelles biològiques d'aquest petit insecte. En els darrers anys, l'afany biotecnològic de l'ésser humà ha capgirat en gran part aquesta història d'amor, convertint-la en molts cassos en un malson per a molts animals. El desenvolupament busca la innovació i la millora de les produccions, tenint com a principal i única premissa la satisfacció humana. Aquesta golafreria sense fre comporta danys colaterals difícils de suportar per a una biosfera agredida.

La nostra presència destorba i dificulta la bona entesa entre les plantes i les abelles. Els humans volem ser els primers protagonistes de tot allò que ens envolta, i en molts cassos, i sobretot en aquest, no ho som. El nostre afany de control de la natura i la seva flora i fauna està provocant uns desequilibris demogràfics perillosos, uns desajustos que a la llarga també ens acabaran passant factura a nosaltres mateixos.

Seu judicial electrònica de Catalunya

Vull fer gestions al registre civil

Al registre civil, s'inscriuen els fets que fan referència a l'estat civil de les persones i aquells que determinen les lleis: naixement, filiació, nom i cognoms i canvis de nom i cognoms, emancipació i habilitació d'edat, matrimoni, modificacions judicials de capacitat de les persones, declaracions de concurs, fallida o suspensió de pagament de persones, declaracions d'absència o defunció, nacionalitat i veïnatge civil, pàtria potestat, tutela i altres representacions que fixa la llei i defuncions.

Hi ha un registre civil a cada municipi. En els municipis que són capital del partit judicial, un dels jutjats de primera instància i/o instrucció n'assumeix la funció. A la resta de municipis, l'assumeix per delegació el jutjat de pau del municipi.

Cita prèvia

Abans d'acudir al registre civil, cal reservar prèviament dia i hora i tenir en compte la informació corresponent: requisits, qui pot fer la sol·licitud, etc.

https://seujudicial.gencat.cat/ca/que_cal_fer/registre-civil/

MOVIMENTS DEL REGISTRE CIVIL DE SANTA PAU, DURANT L'ANY 2020

1_CERTIFICACIONS:	
A_NAIXEMENTS:	97
B_MATRIMONIS:	29
C_DEFUNCIONS:	42
2_ANOTACIONS MARGINALS DIVERSES:	19
3_FE DE VIDA:	4
4_INSCRIPCIONS EN EL REGISTRE CIVIL:	
A_NAIXEMENTS:	6
B_MATRIMONIS:	4
C_DEFUNCIONS:	3
D_DUPLICATS DE LLIBRES DE FAMÍLIA:	2
REGISTRES D'ENTRADA I SORTIDES:	125

AVÍS IMPORTANT

Per a més comoditat per a tots els usuaris, es recomana a qui necessiti un document del registre civil o Jutjat de Pau faci la petició prèvia, bé per telèfon o per correu electrònic.
Tel. 972 680 002 – Fax 972 680 456
Jutge de Pau: jp.santapau@xij.gencat.cat / Registre Civil: registrocivil.santapau@justicia.es

ESCACS

ALBERT BADOSA I ROMAÑÓ

ESCACS I CULTURA : Alexandre Alekhine

Aleksandr Aleksàndrovitx Alekhin (Moscou 31-10-1892–Estoril 24-3-1946) Quant tenia 22 anys, ja estava entre els millors jugadors del món. L'any 1920 va guanyar la majoria de tornejos en els quals participava. L'any 1927 va esdevenir el quart Campió del Món, guanyant a Capablanca que era considerat invencible. El matx va ser llarg, (34 partides) Alekhine va sumar 18'5 punts mentre que Capablanca 15'5. Mes tard Capablanca va intentar un matx de revenja, pero Alekhine no li va concedir mai. La seva mort a Estoril (Portugal), encara continua sent un misteri. La seva vida es digna de conèixer pels amants dels Escacs, i per a tothom.

El 1935 va perdre el seu títol davant Max Euwe, derrota atribuïda a l'abús d'alcohol. Ens els anys següents va deixar la beguda i va recuperar el títol vencent a Euwe al 1937, i el va retenir fins a la seva mort, quan s'estava preparant per defensar-lo contra Mikhaïl Botvinnik.

A continuació la famosa partida de les cinc Dames, (poques partides trobareu amb cinc Dames) jugada contra Nikolai Grigóriev al Torneig de Moscou al 1915:

Blanques: Alexandre Alekhine (1)– Negres – Nikolai Grigóriev (0)

Com es pot veure hi ha cinc Dames a l'escaquer, el blanc remata espectacularment!

1.e2–e4 e7–e6 2.d2–d4 d7–d5 3.b1–c3 g8–f6 4.c1–g5 f8–b4 5.e4–e5 h7–h6 6.e5xf6 h6xg5 7.f6xg7 h8–g8 8.h2–h4 g5xh4 9.d1–g4 b4–e7 10.g2–g3 c7–c5 11.g3xh4 c5xd4 12.h4–h5 d4xc3 13.h5–h6 c3xb2 14.a1–b1 d8–a5+ 15.e1–e2 a5xa2 16.h6–h7 a2xb1 17.h7xg8+ e8–d7 18.g8xf7 b1xc2+ 19.e2–f3 b8–c6 20.g4xe6+ d7–c7 21.f7–f4+ c7–b6 22.e6–e3+ e7–c5 23.g7–g8 b2–b1 24.h1–h6 b1xf1, ara trobeu la continuació !!!

Solució:
25.Df4–b4+ Df1–b5 26.Dg8–d8+ Rb6–a6 27.De3–a3+, i el negre abandona, donc 27...,,Dc2a4 28.Da3xa4+ Db5xa4 29 Db4xa4 # escac i mat..

MOTS ENCREUATS

IMMA CLOS I DUSARAN

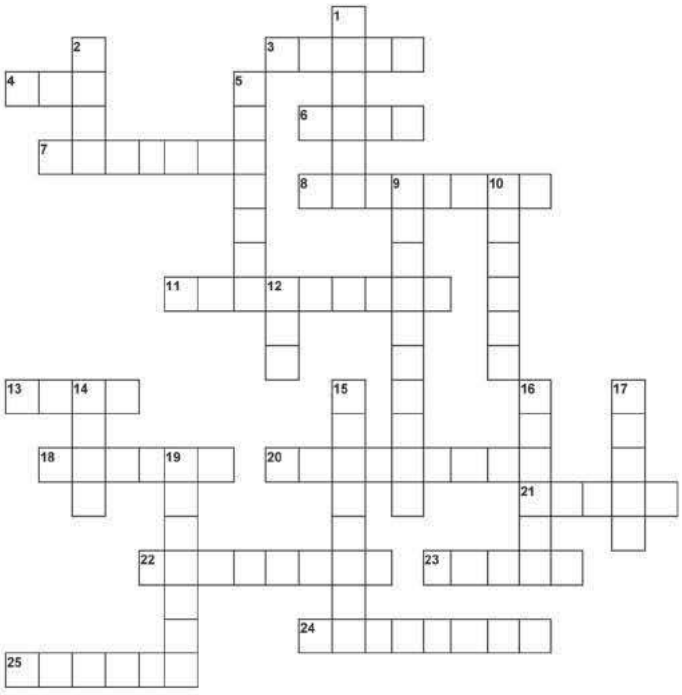

Horitzontal

3. Atchus! El nen més petitonet de tots.
4. El Nadal és més Nadal si apareix, tot i que no és fàcil, per aquí.
6. Els guiava l'estrella perquè no tenien GPS.
7. Fa gràcia tenir-lo al pessebre, però m'ensumo que no el voldríem a taula.
8. Figuretes, rius de paper de plata i farina, però sense pas de zebra.
11. A l'escenari se'n riuen de Satanàs.
13. Amb ell i els torrons, s'acaba el dinar.
18. Els tres viatgers en venen, d'allà.
20. El 25 de desembre...
21. Brillava en la foscor, i els pastors el prengueren per un anunci.
22. També és per elles que ens agrada el Nadal.
23. Quan està ben parada fa molt de goig.
24. Embolicat menjar que les iaies preparen amb molta traça.
25. Les dolces cigarretes dels infants.

Vertical

1. L'endemà de Nadal és el seu sant.
2. Bèstia companya del nen.
5. N'hi ha de tous i de durs.
9. El parent americà del Pare Noel.
10. Els emboliquem i els desemboliquem.
12. No és el germà del teu pare. Si no, no el tustaries de valent.
14. Després de recitar-lo, els nens paren la mà.
15. Passadís vertical per on entra el gras barbut.
16. Dromedari reial.
17. Sí, home, en Pep, el fuster!
19. Si les escoltes molta estona, t'explota el cervell. Sobretot no et fixis en la lletra.

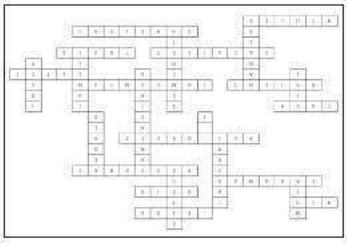

Solució mots encreuats:

Ampliació de l'Escola Joan Margall